

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ : Ἑξωτερικοῦ :
Ἑτησία . . . δρ. 8.— Ἑτησία φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . . » 4.50 Ἑξάμηνος φρ. χρ. 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50 Τρίμηνος φρ. χρ. 3,—
Αἰ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0,30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0,20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον,

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Νοεμβρίου 1905

Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 52.

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'. (Συνέχεια)

— Νά, πού λίγο ἔλειψε νά το μαρ-
τυρήσω πῶς καθόμαστε σέ τροχόσπιτο,
εἶπεν ἡ Ρίτα, τρομαγμένη, πρὸς τὴν
Γρατσιέλλα, ἅμα τὴν εἶδε.

— Εἶπες τέτοιο πρᾶγμα ;

— "Οχι! μά, ἐπάνω-κάτω.

— Καί σέ ποιόν το εἶπες ;

— Σ' ἐκεῖνον πού κάμνει τὸν ὑπηρε-
τήν εἰς τὴν κωμωδίαν, ξέρεις...

— Ναί...

— Δοιπόν ; Δέν μου λές τίποτε ;
Δέν με μαλόνεις ; Δέν ἐθύμωσες μα-
ζί μου ;

— "Οχι...

— Γιατί ;

— Πρῶτα-πρῶτα, διότι το ὁμολο-
γεῖς... καὶ ἔπειτα διότι εἶνε μυστικόν, τὸ
ὅποιον μετ' ὀλίγον θά ἦτο δύσκολον νά φυ-
λαχθῇ...

Ἡ Γρατσιέλλα δὲν ὑπωπτεύετο ὅτι
αὐτὸ που ἐπρόβλεπεν, ἐμελλε τόσον γρή-
γορα νά ἐπαληθεύσῃ. Ὁ ἡθοποιός, πού
ἔκαμνε τὸν ὑπηρετήν, ἐκυριεύθη ἀπὸ πε-
ριέργειαν μὲ τὰς ἀπαντήσεις τῆς Ρίτας,
καὶ ἠκολούθησε τὴν τετραμελῆ συντρο-
φίαν, ἕνα βράδυ, μετὰ τὴν παράστασιν.
Καί, πόση ἦτο ἡ ἐκπληξίς του, ὅταν εἶδε
τὸν Γέρον καὶ τὰ παιδιά, ν' ἀναβαίνουν
εἰς τὸ τροχόσπιτο καὶ νά φεύγουν!

Δὲν ἄφισε τὴν εὐκαιρίαν νά χαθῇ, καὶ
νά μὴ κάμῃ τὴν φάρσαν του. Μετὰ δύο
ἡμέρας, ὅταν ἐσήμανε τὸ μεσημέρι, καὶ ἡ
σοῦπα ἀχνίζεν εἰς τὸ τραπέζι τῶν πρώην
πλανοδιῶν, ἠκούσθη μία ὀχλοβοὴ κοντὰ
εἰς τὸ τροχόσπιτο, καὶ κατόπιν φωναί,
πού ἐτραγουδοῦσαν ὀλόγυρα, τὴν γνω-
στήν των χορῳδίαν ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦ κό-
μητος Κ.

— Αὐτὲς αἱ φωνές! εἶπεγ ὁ Πέτρο-
γιάννης, εἶνε τῶν συναδέλφων μας!

Ἦσαν φωναὶ ψιλαὶ καὶ χονδραὶ, νεανι-
καὶ, γεροντικαὶ! ἀλλὰ ἔξαφνα ἠκούσθησαν
καὶ ὄργανα, σχεδὸν ὀλόκληρος ὀρχήστρα
ἡ ὁποία συνώδευε τὸ τραγοῦδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

ΤΟΥΣ ΕΠΙΑΣΑΝ!...

Σωτηρία δὲν ὑπῆρχε. Τοὺς εἶχαν
ἀνακαλύψῃ...

— Σὰς πιάσαμε! ἐφώναξε μία φωνή.

Ἡ Ρίτα ἔβαλε τὴν μύτην τῆς εἰς τὸν
φεγγίτην τοῦ τροχόσπιτου, καὶ εἶδε τὰ
πρόσωπα, τὰ ὅποια ἐγνώριζε πολὺ καλὰ.
Ἐκρατοῦντο ὅλοι χέρι-χέρι, καὶ εἶχαν
περικυκλώσῃ τὸ τροχόσπιτο. Ἐξαφνα
εἶδε κάποιος τὰ γλαρωμένα ματάκια τῆς
Ρίτας. Καὶ τότε ὁ ἀλαλαγμὸς των ἐγά-
λασε τὸν κόσμον· ἐκτυποῦσαν μὲ ρυθμὸν
τὰ πόδια των κ' ἐχόρευαν ἕνα θεότρελλον
χορὸν ὀλόγυρα εἰς τὸ ἄσυλον τῶν φι-

λῶν μας. — ἐκεῖνος πού
ἔκαμνε τὸν ὑπηρετήν εἰς τὴν κωμωδίαν—
εἰσώρμησε πρῶτος καὶ προκλητικώτατος
εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἡ Γρατσιέλλα ἔμεινεν ἡρεμωτάτη,
καὶ τὸν ὑπεδέχθη μὲ πολλὴν φιλοφρο-
σύνην.

— Δέν θά ἐτολμοῦσα ποτὲ νά σας
προσκαλέσω, εἶπε μὲ λεπτὸν μειδιᾶμα·
ἀλλὰ, ἀφοῦ ἐλάβετε τὸν κόπον νά ἔλθετε,
καλῶς ὠρίσατε!... Μοναχά... βλέπετε...
εἵμεθα παραπολὺ στενόχωρα ἐδῶ... δὲν
χωροῦν πολλοὶ καὶ καλλίτερα θά ἦτον...

— Τί πάει νά πῇ αὐτὸ τὸ νταβατοῦρι!
ἐφώναξεν ἀπ' ἔξω μία ἐπιβλητικὴ χον-

«Ἐχόρευαν ἕνα θεότρελλον χο-
ρὸν...» (Σελ. 409, στ. 6').

λων μας. — Κλείστε τὰ παντζούρια! ἐφώ-
ναξεν ὁ Γέρος ἀπὸ τὴν καμαροῦλά του·
θὰ μᾶς κάνουν θεάτρον!

Ἀλλὰ ἡ Μαργαρώ δὲν εἶχε διαθέσιν
νά ὑπακούσῃ. Ἄ! τὸ θέαμα ἦτο παρα-
πολὺ διασκεδαστικόν!... Ἡ Γρατσιέλλα
τὴν ἐτράβηξεν ἑλαφρὰ ἀπὸ τὸ παράθυρον,
ἔκλεισε τὸ παντζούρι, ἐκατέβασε τὸ κή-
κινο κουρτινάκι καὶ ἐπήγαγε νά βόλῃ τὸν
σύρτην εἰς τὴν θύραν... Ἀλλὰ οἱ πονηροὶ
ἐκεῖνοι εἶχαν προλάβῃ· εἶχαν ἀναβῇ τὰ
σκαλοπάτια καὶ εἶχαν κάμῃ ἐφοδὸν εἰς τὸ
τροχόσπιτο. Ὁ πολυμῆρτος ἀπ' ὅλους,

δροφωνάρα. Νά διαλυθῇτε στὴ στιγμῇ,
εἰδεμὴ σὰς πηγαινῶ ἀμέσως στὸ φρέσκο!

Ἦτον ἕνας ἀστυφύλαξ, ὁ ὁποῖος ἦλθε
νά ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του. Ἡ ἀστεί-
της ἐκεῖνη εἶχε συναθροίσῃ πολὺ πλῆθος
ὀλόγυρα εἰς τὸ τροχόσπιτο, καὶ ἠμποδίζε
τὴν κυκλοφορίαν. Καὶ ἄλλοι ἀστυφύλακες
ἤρχοντο νά συνδράμουν τὸν πρῶτον διὰ
νά ἐπαναφέρῃ τὴν τάξιν.

Ἀπὸ τὸν φόβον των μὴ τοὺς ὀδηγή-
σουν εἰς τὸ κρατητήριον, ὅλοι ἀπεσύρθη-
σαν χωρὶς καμμίαν ἀντιλογία· ἐπρόφθα-
σαν ὅμως, ἰδίως οἱ θεατρίνοι, νά ρίψουν

τὰ ἐρευνητικά των βλέμματα εἰς τὴν κα-
τοικίαν τῶν μικρῶν συναδελφῶν των...

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, οἱ φίλοι μας
ἔκριναν φρόνιμον ν' ἀπομακρύνουν ἀπὸ
ἐκεῖ τὸ κατὰ μέρος των, καὶ ἀπὸ τὴν Βα-
κινιόλλην τὸ μετέφεραν εἰς τὸ πλέον ἀπό-
κεντρον μέρους τοῦ Νεὺλλύ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ βράδυ, οἱ συνά-
δελφοί εἰς τὸ θέατρον εἶχαν ἐτοιμάσῃ δι'
αὐτοὺς τὰ σκώμματα καὶ τὰ περιπαίγ-
ματά των. Ἡ Γρατσιέλλα καὶ ἡ Μαργα-
ρῶ δὲν ἐταράχθησαν, διότι οἱ ῥόλοι,
καὶ τῶν δύο, ἦσαν σπουδαῖοι, καὶ αὐτὸ
ὅπωςδὴποτε, ἔκαμνε τοὺς ἄλλους νὰ τας
λογαριάζουν· ἀλλὰ ὁ Γέρος καὶ ὁ Πε-
τρογιάννης τόσο ἐγελωτοποιήθησαν, ὥστε
αἱ δύο μικροῦλες δὲν κατάρθρωσαν νὰ
τοὺς παρηγορήσουν.

— Μὰ, ἀφοῦ θὰ εὐχόμεν σὲ λίγο ἀπὸ
αὐτὸ τὸ θέατρον, καλέ μου Γέρο, εἶπεν
ἡ Γρατσιέλλα, δὲν πρέπει νὰ πικραίνεσαι
καὶ τόσο.

— Ἀ! καὶ ὅμως ἐγὼ πικραίνομαι
πολύ, καθὼς καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα πράγ-
ματα. Δὲν εἶνε πάντοτε εὐχάριστον τὸ
ἐπαγγέλμα τοῦ ἡθοποιῦ. Καί, ἂν ἐπρό-
κειτο νὰ ξαναρχίσῃς, βεβαίως δὲν θὰ σ'
ἐσυμβούλευα νὰ εἰσέλθῃς εἰς αὐτὸ τὸ
στάδιον.

— Ὡ! Γέρο μου, ἐγὼ εἶμαι συνηθι-
σμένη.

— Μὰ, τὸν Πετρογιάννη καὶ τὴν
Μαργαρώ... ἂν ἐζούσαν οἱ γονεῖς των,
δὲν θὰ τα παρακινούσαν βέβαια τὰ παι-
διά των νὰ παριστάνουν κωμῶδες, νὰ
βγαίνουν εἰς τὴν σκηνήν, νὰ ντύωνται
καὶ νὰ γδύνωνται, ν' ἀγρυπνοῦν κάθε
βράδυ, νὰ κάμνουν τὴν νύκτα ἡμέρα, νὰ
ζοῦν αὐτὴν τὴν ἀκατάστατην ζῆν...
— Τὸ θέατρον, ἀπήντησεν ἡ Γρα-
τσιέλλα, εἶνε ὁλόκληρο ἀπ' ἐξω, καὶ
μαῦρο καὶ σκοτεινὸ ἀπὸ μέσα.

— Μάλιστα! εἶπεν ἡ Μαργαρώ, ἡ
ὁποία εἶχεν ἀκούσῃ τὸ τελευταῖον μέρος
τῆς συνομιλίας· δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν
τὰ παρασκήνια.

— Ἐπρεπεν, ἐπρόσθεσε μὲ σοβαρὸν
ὕφος ἡ Γρατσιέλλα, νὰ εἶνε κανεὶς ἐξη-
σφαλισμένος διὰ τὴν αὖριον.

— Ἐγὼ, διέκοψεν ἡ Ρίτα, θὰ γράψω
τοῦ κυρίου κόμητος γιὰ νὰ μᾶς πῇ τί
πρέπει νὰ κάμωμε.

Καὶ ἐκάθησεν ἔμπρὸς εἰς τὸ τρα-
πέζι.

— Νὰ τὸ γράμμα, εἶπε μὲ φαιδρὸν τό-
νον, ὅταν ἐτελείωσε.

Καὶ ἔδωκε τὸ χαρτί εἰς τὴν Γρατσιέ-
λαν. Αὐτὴ ἀνέγνωσε μὲ πολὺν κόπον
καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ζαρῶσῃ τὰ φρύ-
δια της...

— Δὲν εἶνε καλὸ; εἶπεν ἡ μικροῦλα,
δειλιασμένη. Ἐκίνα καμμιὰ ἀνοησία;
Πές μου!... Γιατί δὲν μοῦ ἀπαντᾷς;...

— Περίμενε... μετρώ.

— Τί μετράς;... πές ἀράδες;...

— Ὡ! ὄχι... δὲν ἤθελα νὰ 'πῶ
αὐτό... Τὸ γράμμα σου εἶνε χαριτωμένο...

— Ναί, μὰ ἐσύ ἐμετροῦσες... καὶ
ἀφοῦ δὲν ἐμετροῦσες τὰς ἀράδες, ἦσαν
κατὰ ἄλλο... θέλω νὰ τὸ μάθω... ἔρε-
εῖς ἐσύ, Πετρογιάννη;

— Νομίζω πῶς ἐμάντευσα...

— Λέγε το λοιπόν, γρήγορα!

— Ἵσως τὰς ἀνορθογραφίας σου.

— Καὶ πόσες εἶνε Γρατσιέλλα, εἶπεν
ἡ Ρίτα μὲ παρακλητικὴν φωνήν.

— Νομίζω πῶς εἶνε... 17.

Ἡ Ρίτα ἐκοκκίνισε καὶ ἔσκυψε τὸ κε-
φάλι κατεντροπισμένη. «Δὲν κάνει νὰ
τὸ στείλωμε», ἐσκέφθη καὶ ἔμεινε συλ-
λογισμένη ἕως τὸ βράδυ.

Ὅταν ὁ κόμης ἦλθεν ἐκεῖνο τὸ βράδυ,
οἱ καλλιτέχναι μὲς ἦσαν ὅλοι σκεπτικεῖ.
Ἡ Ρίτα, διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν
ζωὴν της, ἐκάθητο καὶ αὐτὴ χωρὶς νὰ
ὀμιλῇ.

— Λοιπόν, καλοί μου δουλευτάδες,
εἶπεν ὁ ἐπισκέπτης των, μόλις εἰσῆλθε.
Τί πρέχει, καὶ εἰσθε ἔτσι;

Καὶ ἐκτύπησε πρῶτα-πρῶτα τὴν Ρί-
ταν...

— Δὲν θέλω νὰ μείνω ἀγράμματη,
κύριε κόμης, εἶπεν αὐτὴ μὲ ζωηρότητα.

— Κ' ἔχει δίκαιον ἡ μικρὴ μου Ρίτα!
εἶπε γελαστός ὁ εὐεργέτης των. Καὶ
ἀκριβῶς ἔρχομαι νὰ σὰς κάμω προτά-
σεις, τὰς ὁποίας δὲν ἐπεριμένετε βέβαια...
Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται: Ἐσὰς, Γέρο
μου, δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν ἡλικίαν σας νὰ
ἐκτίθεσθε εἰς τὸν περίγελον τοῦ καθενός.
Ὁ πατέρας μου θὰ χρεασθῇ ἐντὸς ὀλί-
γου ἓνα θυρωρὸν διὰ τὸ ἐργοστάσιόν του,
ὁ ὁποῖος νὰ ἐξελέγχῃ τὴν εἰσόδον καὶ
τὴν ἐξόδον τῶν ἐργατῶν. Τὴν θέλετε αὐ-
τὴν τὴν θέσιν;

— Ὡ! κύριε, ἡ εὐγνωμοσύνη μου εἶνε
ἄπειρος· ἀλλὰ, τὰ παιδάκια μου, δὲν
θέλω νὰ τα ἐγκαταλείψω!

— Μὴν ἀνησυχεῖτε! ἔχω προβλέψῃ
καὶ γι' αὐτά. Θὰ ζητήσω γιὰ σὰς, Πε-
τρογιάννη, μίαν ὑποτροφίαν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ
καλὰ σχολεῖα τῶν Παρισίων· θέλεις νὰ
γίνῃς ἐκεῖ ἓνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους
μαθητὰς;

— Ὡ! μάλιστα, κύριε, μ' ἀρέσει
τόσον νὰ σπουδάζω!...

— Πᾶνε οἱ δύο! εἶπεν ὁ κόμης, με-
τρῶν εἰς τὰ δάκτυλά του.

— Μὰ, εἶπεν ἡ Ρίτα μὲ παραπονώ-
ρικο ὕφος, ἐγὼ ποῦ θέλω νὰ γίνω σοφὴ;

— Σοφὴ σὰν βιβλίον, δὲν εἶν' ἔτσι,
καλὴ μου μικροῦλα;...

— Ἀκριβῶς.

— Σὰν καλὸ βιβλίον, μάλιστα, εἰς
τρόπον ὥστε ἀργότερα, νὰ μπορέσῃς καὶ
σύ νὰ κάμῃς βιβλίον!

— Ὡ! κύριε κόμης, τί καλὰ!... Ἐ-
μένα ποῦ μ' ἀρέσει νὰ λέγω ὅ,τι μοῦ
καπνίσῃ!

— Δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ λέγῃ

ὅ,τι του καπνίσῃ, μικροῦλά μου, ἀλλὰ,
πραγματικῶς, δὲν πρέπει καὶ νὰ λέγῃ
παρὰ μόνον ὅ,τι σκέπτεται. Ρίτα, ἔχω
εὖρη ἓνα καλὸ παρθεναγωγεῖον, ὅπου ὁ
Πετρογιάννης θὰ σὲ πηγαίῃ καὶ θὰ ἐρ-
χεται νὰ σὲ παίρνῃ καθημερινῶς, καὶ ἀπὸ
τὸ ὅποῖον θὰ ἐδῇς πολὺ σπουδασμένη. Σ'
ἀρέσει αὐτό;

— Καὶ πολὺ μάλιστα, κύριε κόμης!

— Ἐγὼ, κύριε, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα,
νομίζω ὅτι πρέπει νὰ μείνω εἰς τὸν δρό-
μον, ὅπου εἶμαι... Θεατρίνα ἐγεννήθηκα...
θεατρίνα θὰ πεθάνω.

— Λοιπόν, παιδί μου, ἰδοὺ τί πρέπει
νὰ κάμῃς· νὰ ἐτοιμασθῇς διὰ τὸν διαγω-
γισμόν τοῦ Ὁδείου, ποῦ θὰ γίνῃ τὸν
Ὀκτώβριον. Ὁ καιρὸς δὲν ἀπείχει πολὺ,
καὶ ἕως τότε, ποῦ θὰ κενωθῇ καὶ ἡ θέσις
τοῦ θυρωροῦ, εἰμπορεῖτε νὰ μείνετε ἀκόμῃ
εἰς τὸ τροχόσπιτό σας. Ἀρα ὅμως εἰσ-
έλθῃ ἡ Γρατσιέλλα εἰς τὸ Ὁδεῖον, θὰ
μείνῃ ἐκεῖ τρεῖς ἔτη...

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, διέκοψεν ὁ
Γέρος, ἀλλὰ δὲν κερδίζουν χρήματα ὅσοι
εἶνε εἰς τὸ Ὁδεῖον καὶ οἱ ἰδιόκιοι μου
πόροι θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν ἄρά γε νὰ ζή-
σωμεν καὶ οἱ τέσσαρες μὲ μόνον τὸν μι-
σθόν μου;

— Ὡ! Γέρο μου, εἶπεν ἡ Μαργαρώ,
ἐμαζεύσαμε τόσα χρήματα, ὥστε κον-
τεῖν νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ φούσκωμα ἡ πα-
λὴά κάλτσα.

— Καὶ ἀκόμα! ἐπρόσθεσεν ἡ Γρα-
τσιέλλα ὁ κ. Λερμπὲν μοῦ ἔστειλε τὸ
βιβλίον τοῦ ταμειτηρίου, διότι αἱ κα-
ταθέσεις μου ἐφθασαν εἰς τὸ ἀνώτατον ὄριον.

— Ἡ παλὴά ἡ κάλτσα καὶ τὸ βι-
βλίον θὰ μείνουν ἄθικτα, εἶπεν ὁ
κόμης· τὸ ἀκούετε, φίλοι μου; Καὶ ἔχω
δικαίωμα νὰ τὸ ἀπαιτήσω, διότι καὶ ἐγὼ
ἐβοήθησα νὰ γερμίσουν... ἔχω κανονίσῃ
αὐτὸ τὸ ζήτημα μὲ τὸν πατέρα μου. Δὲν
θὰ εἰσθῇ ἐλατομυριοῦχοι, ἀλλὰ καὶ δὲν
θὰ κακοπερνᾶτε.

— Πῶς θὰ ἡμπορέσωμεν ποτὲ νὰ σας
ἀνταποδώσωμεν τὰ ὅσα ἀνάγκη γιὰ μᾶς,
κύριε κόμης; εἶπεν ὁ Γέρος.

— Ἡ ἀνταπόδοσις εἶνε νὰ σὰς βλέπω
εὐτυχεῖς, φίλοι μου.

— Καὶ εἴμαστε! εἶπεν ἡ Ρίτα.

— Λοιπόν, εἴμεθα ἴσα καὶ ἴσα. Διότι
καὶ ἐγὼ ἀνέλαβα μίαν ὑποχρέωσιν ἀπεί-
ναντὶ σας· ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν
τοῦ ἔργου μου, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ σὰς
συνετέλεσατε, ἀλλὰ καὶ σὰς ὀφείλω καὶ μίαν
ἀποζημίωσιν. Ὅταν σὰς ἔφερα εἰς τὸ
Παρίσι, καὶ σὰς ἐνεθάρρυνα εἰς τὸ θεα-
τρικὸν στάδιον, τὸ πλέον ἀβέβαιον ἀπὸ
ὅλα, παρεσύρην, χωρὶς νὰ το ὑπο-
πτευθῶ, ἀπὸ ἓνα ἐγωϊστικὸν σκοπὸν.
Ἐφρόντιζα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μου... Λοι-
πόν πρέπει τοῦλάχιστον νὰ σας σώσω,
ἀφοῦ σας ἐξέθρεσα.

Ὁ θίσιος πρόκειται ἐντὸς ὀλίγου νὰ

ἐγκαταλείψῃ τὸ κινητὸν οἰκημά του, διότι
ἡ Γρατσιέλλα ἐπέτυχε λαμπρότατα εἰς
τὰς εἰσαγωγικάς ἐξετάσεις τοῦ Ὁδείου,
ὅπου πρόεδρος τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτρο-
πῆς ἦτο ὁ κόμης Κ.

Μετὰ τὰς ἐξετάσεις, αἱ μαθήτριά· ἐ-
πήγαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ γραμματέως.
Χάριν τῶν ἀπαιτουμένων διατυπώσεων.

— Πῶς ὀνομάζεσθε; ἠρώτησεν οὗτος
τὴν νέαν μαθήτριά.

— Γρατσιέλλα.

— Ποῦ κατοί-
κεῖτε;

— Ποῦ κατοί-
κω;... ἐπανελά-
θεν ἡ μικροῦλα.

— Μετακομίζει!
ἀπήντησεν ὁ κόμης
διὰ νὰ τὴν ἀπαλ-
λάξῃ ἀπὸ τὴν στε-
νοχωρίαν της.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε
ἐπαρκὲς ἀπάντησις!
εἶπεν ὁ γραμμα-
τεὺς.

— Ἀρα μετα-
κομίσῃ, θὰ σὰς στεί-
λῃ τὴν διεύθυνσιν
της, ἐπρόσθεσεν ὁ
κόμης, διὰ νὰ θέσῃ
τέρμα εἰς τὰς ἐρω-
τήσεις.

Διέσχισαν ὁμοῦ
τὴν αὐλὴν τοῦ σχο-
λείου.

— Τώρα πλέον
εὐρίσκεισθε εἰς τὸν
δρόμον τῆς δόξης,

ἔσπευσε Γρατσιέλλα, τῆς εἶπεν ὁ προ-
στάτης, ὑπερήφανος περισσότερον καὶ ἀπὸ
αὐτὴν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν της. Εἰσθε εὐ-
χαριστημένη;

Ἡ Γρατσιέλλα ἔπιασε τὸ χεῖρ του,
καὶ μὲ εὐλιχρινὲς μειδίαμα εἶπε:

— Ὡ! ναί! εἶμαι πολὺ εὐτυχής!

Κατόπιν, μὲ τὴν ἄλλοι της χεῖρ, ἔκα-
μνε νεύμα ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς ἓν μα-
κρὺν σῆμα, καὶ εἶπε μὲ ἓνα ἀναστε-
ναγμὸν:

— Ἐχε 'γαῖά, τροχόσπιτό μου!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ Γέρος καὶ τὰ παιδάκια ἔζησαν εὐ-
τυχισμένα εἰς τὸ περίπτερον τοῦ ἐργο-
στασίου τοῦ κόμητος Κ.

Τὸ ἀγαπημένον των τροχόσπιτό ἔμεινεν
ἀνέπαφον καὶ καλὰ περιποιημένον εἰς τὸ
ἡμέτερον στάδιον τοῦ ἐργοστασίου.

Ὁ «Πάει-Καλὰ» δὲν ἐπωλήθη,
ἀλλὰ, τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἐορτάς, τὰ
παιδάκια τὸν ἔξευγαν εἰς ἓνα ἀμαξάκι, δώ-
ρον τοῦ κόμητος, καὶ ἐπήγαιναν νὰ παίρ-
νουν τὸν ἀέρα των εἰς τὴν ἐξοχίαν.

Ἡ Μιρέττα ἦτο σύντροφος τοῦ Γέρου
εἰς τὸ θυρωρεῖον.

Ἡ Γρατσιέλλα ἠκολούθησε τὸ στά-
διόν της καὶ ἔγινε μίαν ἀπὸ τὰς μεγάλας
καλλιτέχνιδας τῆς σκηνῆς.

Καθημερινῶς ὁ Πετρογιάννης συνώ-
δευε τὴν ἀδελφὴν του εἰς τὸ σχολεῖον,
ἐπήγαινε ἔπειτα εἰς τὸ ἰδιόκον του, καὶ
τὸ βράδυ ἐπήγαινε καὶ τὴν ἑσπαινε.

Ἦλθεν ὁμοῦ ὁ καιρὸς, καὶ δὲν ἐφά-
νησαν πλέον, οὔτε ὁ ἓνας οὔτε ὁ ἄλλος
εἰς τὸν τακτικὸν των δρόμον τοῦ σχο-

«Δὲν εἶνε καλὸ; εἶπεν ἡ μικροῦλα...»
(Σελ. 410, στ. α')

λείου. Ὁ Πετρογιάννης, ἀφοῦ ἔδωκεν
ἐξετάσεις εἰς τὸ διδασκαλεῖον, εἶχε διο-
ρισθῇ διδάσκαλος εἰς τὴν ἀγαπημένην
του πατρίδα, εἰς τὸ Δουβρίνον. Ἀν ἐρω-
τᾶτε διὰ τὴν Μαργαρώ, ἐσπούδασε καὶ
αὐτὴ ὅσον ὁ ἀδελφός της. Ἐπεδόθη μὲ
πολὺν ἔχλον εἰς τὴν συγγραφικὴν τέ-
χνην, καὶ τὸ πρῶτον βιβλίον ποῦ ἐδημο-
σίευσεν ἦτο ἀκριβῶς «Τὸ Τροχόσπιτό».

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Α. Λατούς.]

ΕΡΗΜΟΚΚΛΗΣΙ

Ψηλά, στ' ἀπόκρημνο βουνό
ποῦ τὸ γυαλὸ κυττάζει,
Ἐρημοκκλησί φτωχὴ
σκιμμένο ἀναγαλλιάζει.
Κ' ἓνας μαρμαρίνος Ναός,
παλίου καιροῦ σημάδι,
Τοὺς δοξαμένους ἱστικούς του
μαζὶ στὰ βάθη σιγῆς.

Λέγει ὁ Ναός: «Ἀλλοῖμονο!
ζωὴ ἔχει τόση λίγη!»

Καὶ τὸ φτωχόκκλησο ἀπαντᾷ:

— «Ἐμένα κλαίς, σιμάδι!»
[Ἀπὸ τὰ «Μαῦρα Κεῖνα»]

ΑΓΓΕΛΟΣ Θ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

Ο ΠΑΣΧΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ ΤΟΥ

Κωμικὸς διάλογος διὰ παιδικὸν
θέατρον Φαδουλῆ.

(Ο ΠΑΣΧΑΛΗΣ εἶνε μόνος του
καὶ ἀκούει νὰ κτυποῦν εἰς τὴν θύραν
του.) Πάτ! πάτ!

Π. — Ποῖος εἶνε;

ΜΙΑ ΦΩΝΗ. — Ὁ κύρ Μηνᾶς, ὁ
τσαγκάρης.

Π. — Δὲν εἶμαι ἐδῶ!

Η ΦΩΝΗ. — Ἐλα τώρα, ἄρισε τ'
ἀστεῖα. Ἀφοῦ μιλάς, ἐδῶ εἶσαι! Ἄνοιξέ
μου γρήγορα!

Π. — Μὲ συγχωρεῖς, λάθος ἔκαμα·
ἐδῶ εἶμαι. Ἐφθασα!

ΜΗΝΑΣ, ἐμφανιζόμενος. — Σε κα-
λὴ ὥρα ἐρχομαι! ἔχετε δάδοισι βλέπω,
κύριε Πασχάλη, γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ σὰς
ἔφερα ἓνα μικρὸ λογαριασμό... γιὰ τὸ ζευ-
γάρι: τὰ λουστρίνια, ξεύρετε, κύριε Πα-
σχάλη, ποῦ δὲν τὰ ἐπληρώσατε.

Π. — Εἰσθε βέβαιος;

Μ. — Βεβαίως.

Π. — Τότε, θὰ ἔκανα τάλιν λάθος
ἐγὼ, ποῦ δὲν ἤμουν βέβαιος πῶς εἰσάστε
βέβαιος.

Μ. — Σὰν παραπολλὰ λάθη κάνετε,
κύριε Πασχάλη. Πότε θ' ἀποφασίσετε νὰ
μὲ πληρῶς...

Π. — Καὶ ἡ ὑγεία σας, κύρ Μηνᾶ;
εἰσθε καλὰ;

Μ. — Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ· μὰ δὲν
πρόκειται...

Π. — Φαίνεται λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγείαν
σας· κόκκινος-κόκκινος, σὰν ντομάτα!

Μ. — Τὸ ξέρω... μὰ...

Π. — Εἶμαι κατενθουσιασμένος ποῦ σὰς
εἶδα...

Μ. — Δὲν τὸ πολυπιστεύω... Μὰ εἴ-
παμε πῶς ἐρχομαι νὰ...

Π. — Σὰς ἀγαπῶ πολὺ, κύρ Μηνᾶ·
δὲν ξέρετε πόσο μοῦ ἀρέσετε!

Μ. — Ἐμένα μοῦ ἀρέσει καλλιτέρα νὰ
μὲ πληρῶς...

Π. — Μὰ, ὅλο τὴν ἴδια κουδέντα κά-
νετε. Δὲν ἀλλάζετε καὶ λιγάκι! Ἀς συ-
νομιλήσωμεν ὀλίγον τι περὶ μουσικῆς,
περὶ θεάτρον, περὶ φιλολογίας, περὶ γεω-
γραφίας, περὶ τριγωνομετρίας...

Μ. — Μὰ, σταθίτε!... Πρόκειται γιὰ
τὸν λογαριασμό, ποῦ...

Π. — Ὁ καιρὸς εἶνε θαυμάσιος.

Μ. — Ἀ! μὰ εἰσθε ἀνυπόφορος! Ὅλο
καὶ μὲ περιπαίξετε! Ἀφοῦ δὲν εἶνε δυ-
νατὸν νὰ σὰς ὀμιλήσω...

Π. — Νὰ μοῦ γράψετε, κύρ Μηνᾶ.

Μ. — Ἐννοεῖται, ὅτι σὰς γράψω... ὅτι
σὰς γράψω μίαν ἀγωγὴν.

Π. — Μόνον μίαν; νὰ μοῦ γράψετε
δέκα, κύριε Μηνᾶ, καὶ θὰ μὲ ὑπο

Ο ΕΛΕΦΑΣΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΔ.

Όλα λοιπόν ετελείωσαν μέλι-γάλα. Καί όλοι είνε τώρα εύ-
τυχείς καί εύχαριστημένοι.

Πρώτα-πρώτα ή Α.Μ. ό Βασιλεύς Κουκουμπιμπής ποϋ έγινε
καλά.

Έπειτα ό Χώψ καί
λευκοί ναυαγοί, ποϋ
νά φαγωθοϋν από τοϋς
τώρα είνε ελεύθεροι

ό Τζάκων, οί
έκινδύνευσαν
μαύρους, καί
καί ταξειδεύ-
ουν γιά τήν
Άγγλία.

Έπειτα ό
Πρωθυπουργός
Μπαμπού-
λας ποϋ έπληρε
γυναϊκά του
τή Βασιλοπού-
λα κ' έκαμε πε-
θερό τόν Βα-
σιλέα.

Έπειτα ή
Βασιλοπούλα
Μπεμπεκερή
ποϋ θρῆκε επί
τέλους γαμ-

πρό, γιατί άρχισε νά γερνῇ τὸ μαϋρο τὸ κορίτσι κ' έκινδύνευε
νά μπῇ στὸ ράφι.

Καί έπειτα όλοι οί άλλοι ποϋ έπῆγαν στοϋς γάμους, κ' έφα-
γαν, καί ἤπιαν, κ' έμέθυσαν, κ' έχόρεψαν, κ' έκάθισαν. Εκείνοι
καλά καί μεις καλλίτερα.

Έδῶ τελειώνει ή ιστορία τοϋ περιέργου Έλέφαντος ποϋ ἦταν
όλος ψεύτικος—ξέχωρα από τὸ κεφάλι του, τὸ όποιον ό Βασιλεύς
Κουκουμπιμπής, έπρόσταξε νά βαλσαμώσουν καί νά τὸ κάμουν
ὡς είδος λάβαρον, καθὼς τὸ βλέπετε καί εἰς τήν εἰκόνα τῆς
γαμπλίου, πομπῆς.

Μεθαύριο, με τόν καινούργιο μας χρόνο, θάρξίσω κ' έγώ και-
νούργια ιστορία.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Η Άμαξα άριθ. 1313.

Η κυρία Πεντεπή, άφού έλιποθύμησε
καθ' όλους τοϋς κανόνες τῆς τέχνης,
έπανῆλθεν εἰς τήν ζωήν καί έζήτησεν άν-
θόνερο. Ο Άριστογείτων δέν είχε τῆς
έπόσερε λοιπόν όλίγην μαστίγαν από
τόν μπακάλην τῆς γειτονίας, καί πολλά
καλά λόγια. Τῆς απέδειξε τετραγωνικώ-
τατα ότι δέν έπρεπε διόλου νά τήν άνη-
συχή ή έξασάνεις τοϋ Άριστείδη, διότι
όλα τὰ άγόρια τῆς ἡλικίας του τακτικά
το έσκάζαν από τὸ σχολεῖον, άλλα
αὐτό δέν τὰ ἡμποδίζει νά γίνουν, άργό-

τερα, μεγάλοι καλλιτέχνη! ή φρόνιμο
οἰκογενειάρχαι.

Κατόπιν ώμίλησε διά τόν εαυτόν του,
διά τὰ σχέδιά του, τὰ όποια ἦσαν τερά-
στια, καί διά τήν έπιτυχίαν του, ή όποια
ἦτο μετριωτάτη. Έξήγησεν εἰς τήν μη-
τέρα του πῶς τὸ έργον του — ή Δολο-
φονία τοϋ Ιουλίον Καίσαρος—θα ἦτο
αριστούργημα, ἄμα ετελείονε, καί τῆς
έδειξε τὰ διάφορα σχεδιάσματα, ποϋ είχε
κάμῃ δι' αὐτήν τήν εἰκόνα. Κάθε σχεδια-
σμα παρίστανε τόν Όκτάβιον εἰς διαφό-
ρους θέσεις καί στάσεις, διότι ό δυστυχῆς
Μαλτέζος έχρησίμευεν ὡς πρότυπον καί
διά τοϋς δολοφόνους. Δι' αὐτό έβλεπες τὸ
αἰλόκοτον θέαμα: ένα Όκτάβιον μανιώδη
νά ὀρμᾷ έπάνω εἰς ένα Όκτάβιον τρο-

μαγμένον καί νά τόν μαχαίρονῃ άσπλα-
γνότατα. Αὐτὸ τὸ έργον ἡμπορεϋσεν
αἰσιόλογα νά ὀνομασθῇ: Η αὐτοδολο-
φονία τοϋ ἀναξιοπαθοῦντος Μαλτέ-
ζου Όκταβίου...

Η κυρία Πεντεπή έθούμασεν, ένέκρι-
νεν, έπέκρινε, κατέκρινε καί έξανθαύ-
μασε τὸ έργον, έρίλησε τὸ καμᾶρι τῆς
οἰκογενείας τῆς, σκεπτομένη ότι έμπρός
τοϋ ό Άπελλῆς καί ό Ραφαήλ ἦσαν πα-
λημπογιατζῆδες, καί κατέδῃ τήν σκά-
λαν, συνοδευομένη με τὰ παρήγορα λό-
για τοϋ Άριστογείτονος:

— Στὸ καλό, μαμμά... πήγαινε στὸ
σπίτι, καί, σοϋ στο:χηματίζω ένα πεντα-
κοσάρικο μ' ένα τάλητρο, θά τον εύρης
έκει τόν Άριστείδη!...

Κάτω ό δρόμος ἦτο σκοτεινός, καί ό
άμαξᾶς, έναντίον ὄλων τῶν αστυνομικῶν
διατάξεων, δέν είχε ἀναμμένα τὰ φανά-
ρια του.

— Όδὸς Όλύμπου, 83, άμαξά!
Η άμαξα άριθ. 1313 έξελίγησεν,
έπέρασεν ένα σκοτεινόν δρόμον, ένα ἄλ-
λον σκοτεινότερον καί ένα τρίτον θεοσκό-
τεινον. Η άμαξα άριθ. 1313 ώρισμένως
δέν είχε συμπάθειαν πρὸς τοϋς φωτισμέ-
νους δρόμους.

Η κυρία Πεντεπή, κουρασμένη καί
άποκαρδιωμένη, έναννουρίσθη με τὸ κού-
νημα τῆς άμαξῆς, καί έκοιμήθη. Εἶδεν εἰς
τόν έλαφρόν ὕπνον τῆς όνειρα φρικώδη.
Εἶδε τόν Άριστείδην τῆς, καθισμένον
έπάνω εἰς ένα στύλον τοϋ Όλυμπίου
Διός, νά χοροπηδᾷ από τήν χαράν του,
διότι άνεγνώρισε από μακρὰν τήν μαμμά
του, καί από τὰ πολλά πηδήματα νά
κρημνίζεται κάτω... Τόν εἶδεν έπειτα νά
χορεύῃ έπάνω εἰς τὰ άγκυλλὰ τῆς έξέ-
δρας τοϋ Φαλήρου καί ό καθηγγητής του
τῆς Γαλλικῆς, μετρηφισμένος εἰς άστυ-
φύλακα, νά τόν πλησιάζῃ, καί, αντί νά τον
κατεβάξῃ διά νά μὴν πέσῃ, νά τον διδῇ
ἀπ' έναντίας μία σπρωξιά καί νά τον
πετᾷ εἰς τήν θάλασσαν...

Τήν στιγμήν αὐτήν τὸ άμάξι έσταμά-
τησεν άποτόμως, καί τήν έξύπνησε:

Μία άσχημη καί έξηγριωμένη κεφάλαι
έπρόβαλε εἰς τὸ άμάξι μέσα από τήν θυ-
ρίδα καί εἶπε:

— Πρέπει νά κατεβῆς, κυρά! τὰ ἄλογα
άρρώστησαν, καί δέν τραβοῦνε πιά! κ' εἶνε
πολύ μακρὰ ή δὸς Όλύμπου!

Η κυρία Πεντεπή κατέβῃ τρομαγ-
μένη. Γυρίζει νά ιδῇ, καί τί νά ιδῇ;
Οὔτε ἄλλο άμάξι, οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε
σπίτι... Εὐρίσκετο εἰς μέρος έρημον.
Καί μόνον, με τὸ φεγγάρι, έβλεπεν
ὕψηλά τὰ τείχη τῆς Άκροπόλεως...

Τήν έπιασεν ένας φόβος, — μὰ τί
φόβος!

Καί είχε δίκαιον νά φοβηθῇ. Διότι,
έκείνας τὰς ἡμέρας, έγίνοντο εἰς τὰς
Άθήνας συχνάί έξαφανίσεις ὄχι μόνον
μικρῶν παιδιῶν, άλλα καί άμαξῶν. Εἰ-

χεν έμφανισθῇ μία λωποδυτικῇ εταιρία,
τῆς όποιᾶς τὰ μέλη, ἄμα έβλεπαν καμμίαν
άμαξαν νά σταθεύῃ εἰς τόν δρόμον χωρίς
τόν άμαξᾶν τῆς, ανέβαιναν εἰς τὸ έδω-
λιον, έπιαναν τὰ ἡγία καί έκαμναν άπα-
γωγὴν τῆς άμαξῆς με τὰ ἄλογα, διά νά
τήν χρησιμοποιοῦν εἰς τὰς λωποδυτικάς
τῶν έπιχειρήσεις, καί έπειτα νά τήν έγ-
καταλείπουν εἰς κανέν άποκέντρον μέρος.

— Έμπρός, κυρά, βγάλε νά με πλη-
ρώσῃς...

— Μά, χριστιανέ μου, πῶς θά πάω
με τὰ πόδια, τέτοιαν ὥρα, ἀπὸ έδῶ;...
Γιατί ἤλθες έδῶ;... Δέν ἦταν ἀπ' έδῶ ό
δρόμος!...

— Ἦταν... έξῆταν, δέν το ξέρω...
Πλήρωσε πρώτα, κ' ύστερα βλέπομε.

— Μά, θά με πᾶς καί στὸ σπίτι...
πῶς νά πάω μοναχή μου;

— Άμα δώσης ένα εἰκοσιπεντάριχο
παράπαν, σέ πηγαίνω... Έχουμε τέσσα-
ρες ὥρες πρὸς 4 δραχμάς, μᾶς κάνουν
δεκάξῃ, καί εἰκοσιπέντε... σαρανταρία...
Δώσε, γιά τὸ χατήρι σου, δύο εἰκοσιπεν-
τάρικα, καί σε πάω.

Η κυρία Πεντεπή έβγαλε τρέμουσα
τὸ πορτοφόλι τῆς, καί ό άμαξᾶς εύχα-
ριστημένος, διότι έβλεπεν ότι έπετύγγανε
τὸ σχέδιόν του, έβγαλε σπύρτα καί ἤναψε
τὸ ένα φανάρι. Κατόπιν έσκυψε καί αὐ-
τὸς έπάνω εἰς τὸ πορτοφόλι τῆς κυρίας
Πεντεπῆ, νά ιδῇ τὸ περιεχόμενόν του...

Άλλα μεγάλη ὑπῆρξεν ή άπογοήτευ-
σίς του. Τὸ πορτοφόλι περιείχεν, ὅλα-
όλα, δραχμάς 8 καί λεπτὰ 35!

— Α! έτσι λοιπόν! με χασομερᾷς
τόσες ὥρες, παλητόγρηκα, καί δέν έχεις
λεφτά στήν τσέπη σου;... Νά, γιά νά
μάθῃς ἄλλη φορά!

Καί ή χεροῦλλα τοϋ άμαξᾶ έδραξε
καί έσφίξε δυνατὰ τὸν λαιμόν τῆς κυρίας
Πεντεπῆ, ἐνῶ τὸ ἄλλο χέρι του έσήκωσε
τὸ μαστίγιον διά νά το καταφέρῃ εἰς τὸ
κεφάλι τῆς... "Ηθελε, καθ' ὅλα τὰ φαι-
νόμενα νά τήν πνίξῃ καί νά τήν σκοτώσῃ
συγχρόνως, διά νά τήν ξεμπερδέψῃ εύ-
κολώτερα...

Η κυρία Πεντεπή, πρὶν άποδώσῃ τήν
τελευταίαν πνοήν, έπρόφθασε κ' εφώναξεν
ένα ὄνομα,—τὸ ὄνομα ποϋ ἦτο ή ζωή
τῆς καί ή ψυχὴ τῆς:

— "Αχ! Άριστείδη... Άριστείδη
μου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Όπου ό άσωτος υἱός σώζει τήν
μητέρα του.

Τὰ χέρια τοϋ λωποδύτου — διότι έ-
νόησαν βεβαίως οί αναγνώσταί μας ότι ό
άμαξᾶς εκείνος ἦτο λωποδύτης — έσφιγ-
γαν κ' έλειτουργοῦσαν με τρόπον, όστις απέ-
κλειε πᾶσαν εἰλπίδα σωτηρίας διά τὸ
θῦμά του,—ἀν τὸ θῦμα τοῦτο είχεν ὀλι-
γωτέρας σάρκας από τήν μητέρα τοϋ
ἥρωος τῆς παρούσης διηγῆσεως.

Τὸν λέγομεν ἥρωα, διότι χάρις εἰς
αὐτόν ή δεσπονίς Άσπασία δέν εύρέθη
εἰς τήν ἀνόγκην νά ράψῃ μαύρα ρουστά-
νια διά τὰς ἀδελφάς τῆς καί νά κατα-
σκευάσῃ ὀλόμαυρον λαιμοδέτην διά τόν
πατέρα τῆς, βαρυπενθούσας καί βαρυπεν-
θοῦντα διά τήν άγρίαν δολοφονίαν τῆς
μακαρίτιδος Θεοδώρας Πεντεπῆ.

Η δολοφονία εκείνη δέν έπραγματο-
ποιήθη. Οἱ άραιοι διαβάτη τῆς έπομένης
ἡμέρας δέν εύρήκαν κανέν πτώμα κρεου-
ρημένης κυρίας μεταξὺ τῆς Άκροπόλεως
καί τοϋ μνημείου τοϋ Φιλοπάπου. Κάθε
ἄλλο!

...Μία λεπτή καί ισχνή σκιά άνεπή-
δησεν αἰφνιδίως εἰς τόν τόπον τῆς συμ-
πλοκῆς, καί, κραδαίνουσα μίαν βάρειαν πέ-
τραν με τὸ δεξι χέρι τῆς, τήν κατέφερεν
εἰς τὸ πρόσωπον τοϋ λωποδύτου άμαξᾶ.

Ο κακούργος έλείνους έξαλίσθη, έκλονί-
σθη, τόν έπῆραν τὰ
αἵματα από τήν μύ-
την, καί, εἰς τήν
παραζάλην του, έ-
νόμισεν ότι ὀλόκλη-
ρος ένωμοτία άστυ-
φυλάκων είχεν έπι-
πέσῃ έναντίον του
διά νά τον συλλάβῃ
ἐπ' αὐτοφώρῳ. Τὸ
μαθητικόν κασκέττο
τοϋ Άριστείδη έ-
λαμπεν εἰς τὰ μά-
τια του ὡς δέκα
τοῦλάχιστον στρα-
τιωτικά πιλῆκια,
καί έγκαταλείψας
θῦμα καί άμάξι καί
ἄλογα καί μαστί-
γιον, τὸ έβραλεν άμέ-
σως στὰ πόδια...

Η κυρία Πεν-
τεπῆ ἤκουσε μίαν
λέξιν, τήν γλυκυτέ-
ραν από όσας περιέ-
χουν ὅλα τὰ λεξικά
τοϋ κόσμου:

— Μαμμά!...

Καί ό άσωτος
υἱός εύρέθη εἰς τὰς
ἀγκάλας τῆς μητέ-
ρας του. Τὰ θερμά φίλά του τήν έκαμαν
νά συνέλθῃ άμέσως. Τρία «άχ!» εξέ-
φυγαν από τὰ στήθη τῆς: τὸ πρῶτον
έξέφραζε τήν τρομάραν τῆς, τὸ δεύτερον
τήν έκπληξίν τῆς, καί τὸ τρίτον τήν χα-
ράν τῆς:

— "Αχ! Άριστείδη μου, εἶσαι άγ-
γελος!...

Καί ό Άριστείδης, εἰς τόν όποιον ή
τυχαία φυγή του πρὸς τὰ έρημικά εκείνα
μέρη είχε δώσῃ τήν εύκαιρίαν νά σώσῃ τήν
μήτέρα του από τὰ χέρια ενός λωποδύτου,
έλησμόνησεν άμέσως ότι ἦτο ένας καινο-
νιέρης καί κλέπτης, διά νά ένθυμηθῇ ἀπ-

κλειστικῶς καί μόνον ότι ἦτο «άγγελος»...

Μετ' όλίγην ὥραν, ή άμαξα άρ. 1313,
ἡνιοχουμένη έπιτηδεύοτατα από τόν Άρι-
στείδην, ό όποίος ἦτο ένθουσιασμένος διότι
έκαμνε τόν άμαξᾶν, εἰσήλανε θριαμβευτι-
κῶς εἰς τήν ὁδόν Όλύμπου καί έσταμα-
τοῦσεν έμπρός εἰς τήν θύραν τῆς ὑπ' άριθ.
83 οἰκίας....

Ο άστυνόμος τοϋ τμήματος εἰδοποιήθη
άμέσως. Καί έλθὼν μετ' όλίγην έλαβε
τήν προφορικὴν κατάθεσιν τῆς κυρίας Πεν-
τεπῆ, καί παρέλαβε τὸ άδέσποτον άμάξι
διά νά το παραδώσῃ εἰς τόν ἰδιοκτήτην του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Όπου άποδεικνύεται ότι εν καί τὸ
αὐτὸ κανόνι φέρει διαφορε-
τικά αποτελέσματα.

Κατὰ τὰς έννέα παρά τέταρτον, ή ό-
λομέλεια τῆς οἰκογενείας Πεντεπῆ, χω-
ρίς νά λείπῃ οὔτε ό

Άριστογείτων, εκάθητο
εἰς τὸ τραπέζι, τὸ ό-
ποῖον ή φιλοκαλία τῆς
Άσπασίας είχε στο-
λίσει με αναριθμητα
μπουκετάκια από μενε-
ξέδες. Ο πατέρας, ά-
φου ἤκουσεν ὅλα τὰ
διατρέξαντα από τήν έν-
θουσιώδη μητέρα, έδω-
κε τήν συγχώρησίν του.
Τι νά κάμῃ κ' αὐτός;
Έφαγαν, έπιαν, έλα-
μαν προπόσεις. Δέν έ-
σφαξαν τόν μόσχον τόν
αιτευτόν, διότι είχαν
φάγῃ βωδινό τὸ πρωί,
καί διότι, ἄλλως τε,
δέν είχαν καμμίαν άγε-
λάδα νά κάμῃ μόσχον
καί νά τόν σφάζουν διά
τήν έπάνοδον τοϋ άσώ-
του υἱοῦ. Καί, έπειδή
δέν είχαν σαμπάνιαν,
έξαπεστάλη ή Άσημίνα
ν' αγοράσῃ ένα γαλόνι
μπίραν, τήν όποιαν ό κ.

Πεντεπῆς άνέραςεν εἰς
τὰ ποτήρια από ὕψηλά,
διά ν' άφρίσῃ, λέγων:

— Τὸ ἴδιο αποτέλεσμα εἶνε. Τι μπίρα,
τί σαμπάνια!... Άφρός καί άφρός...
— Καί από ἄλλο βαρέλι! — έπρόσθε-
σεν ό Άριστογείτων, ό όποίος, κοντά
στὰ ἄλλα, έπηγγέλλετο καί τόν καλαμ-
πουριστήν.

— Η κ. Πεντεπῆ έλαμπεν από τήν
χαράν τῆς, καί, ἐν τῷ μέσῳ κατακλυ-
σμοῦ από έρωτηματικά, θαυμαστικά καί
ἀπορηματικά, διηγείτο δι' εἰκοστήν φορὰν
τήν ιστορίαν τῆς. Ο κ. Πεντεπῆς, ἥρε-
μώτερος, έσυλλογίζετο ότι ἦτο τυχερός,
ποῦ δέν τοϋ συνέβῃ καμμία χειρότερα
συμφορά. Ο Άριστογείτων έθαύμαζε

την Ἀσπασίαν, καὶ ἡ Ἀσπασία ἐκαμά-
ρωνε τὸν Ἀριστογείτονα. Ἡ Ἀγλαΐα, ἡ
Μαριάνθη καὶ ὁ μικρὸς Ἀριστόδημος, μὲ
τὰ λαϊμοργα μάτια των, κατέτρωγαν τὸν
Ἀριστείδην, τὸν ἥρωα Ἀριστείδην, καὶ
ἔλεγον ἀπὸ μέσα των «ποῦ τὴν ἤρε τόσην
δύναμιν νὰ νικήσῃ νοτιάμ, λωποδύτην!»

Τέλος ἡ Ἀσπασία, ἀπορούσα πῶς
δὲν τὴν ἐμάλλωσαν τόσην ὥραν, ἐσυλλο-
γίζετο, μὲ ἐγωϊστικὴν χαράν, ὅτι αἱ τρι-
κυμῖαι τῶν οἰκογενειῶν ἀποτελοῦν τὴν
γαλήνην τοῦ ὑπηρετικοῦ προσώπου...

Ὅταν ἀπέραγαν καὶ ἐσηκώθησαν ἀπὸ
τὴν τραπέζαν διὰ νὰ περάσουν εἰς τὸ
σαλόνι, ὁ κ. Πεντεπῆς εἶδεν ἐπάνω εἰς
τὸ τραπέζι τὸν γνωστὸν μας Ἐλεγχον
τῆς Προόδου καὶ Διαγωγῆς τοῦ υἱοῦ του.
Τὸν ἤρπασε καὶ τὸν ἐβάλε στὴν τσέπην,
διὰ νὰ μὴν ταραξῇ ἐκείνην τὴν τόσον
ὥραίαν ἐσπέραν. Ὁ Ἀριστείδης ὅμως
τὸν εἶδε καὶ ἐκρυψε τὸ κεφάλι, ἐνῶ τὰ
μάγουλά του ἐκοκλίνιζαν, — πρᾶγμα τὸ
ὁποῖον πολὺν καιρὸν εἶχε νὰ πάθῃ, διότι
συνήθως περηνεμετο διατήρησιν ἐλευθέρου.

— Καλὰ ὁ Ἀριστείδης. Ἀλλὰ οἱ λοι-
ποὶ τρεῖς κανονικοὶ τίς εἶχαν ἀπογίνει;
— Ὁ ἐρωτᾷτε τώρα, φίλοι ἀναγνώστες.

Δὲν θὰ σας ἀρίσω νὰ χαλιέσθε πολ-
λὴν ὥραν διὰ τὴν τύχην των.

Ὁ Σφόδας ἐπέστρεψεν ἀπλοῦστατα
εἰς τὸ σπίτι του καὶ διηγήθη εἰς τὸν πα-
τέρα του ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ γεύματος.
Ὁ κ. Σφόδας ὕψωσε τοὺς ὄμους του,
διεκήρυξεν εἰς τὸν υἱὸν του ὅτι ἦτον ἕνας
ἀνόητος, καὶ ἐξεκίνησεν ἀμέσως διὰ τὸ
ἐστιατόριον τῆς πλατείας τοῦ Συντάγμα-
τος, ὅπου ἐπλήρωσε τὸν λογαριασμόν. Ὁ
κὺρ-Γιῶργης, λατὼν γενναῖον φιλοδωρήμα,
τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι «τὰ παιδάκια ἐκεῖνα
ἦσαν χαριτωμένα καὶ πολὺ καλῶς πρέπει».

Ὁ κ. Κανάτης ἐπῆρε τὸ πρᾶγμα πολὺ
διαφορετικῶς. Συνήθως ἐγελοῦσε καὶ ἐξε-
καρδίζετο μὲ τὰ ἀστεῖα ποῦ ἐσκάρωνεν ὁ
υἱὸς καὶ κληρονόμος του. Καὶ αὐτὴν τὴν
φορὰν ἤρτισε νὰ γελά. Ἀλλὰ ὅταν ἡ
ἱστορία που διηγέτο ὁ υἱὸς του ἐφθασεν
εἰς τὴν στιγμήν ποῦ ἐβρόντηξεν τὸ κα-
ρόνι... ὦ! τότε... δὲν ἐγέλασε πλέον.
Ἐσπασε τὸ μπιστοῦνι του εἰς τὴν ράβιν
τοῦ μικροῦ Κανάτη, ὁ ὁποῖος ὑπέφερε
στοιχικῶς τὸ ξυλοκόπημα, διότι εἶχε καὶ
γερά καὶ καλῶς κρεατωμένα κόκκαλα.

Ὁ κ. Σερμπέτης πατὴρ ἐπενοῦσεν,
εἰς τὸ Λύκειον, ὡς συντάξιουχος γενικὸς
πρόεδρος, πραγματικῶς ὅμως ἦτο πρῶτην
περιβολάρη εἰς τὰς Κουκουβάουνες. Ἐ-
σπούδαζε τὸν υἱὸν του διὰ νὰ τὸν κάμῃ
ἱσὺς διπλωμάτην, ἱσὺς καθηγητὴν τοῦ
Πανεπιστημίου. Ὅταν ὅμως ἤκουσε
τὸ τελευταῖον κατόρθωμά του, ἤλ-
λασε γνώμην. Δὲν τοῦ ἔσπασε τὰ ἄσπρα
κόκκαλά του, δὲν τὸν ἔδειρε, ἀλλὰ τοῦ
εἶπεν ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐξοδεύῃ χαμένα
χρήματα διὰ νὰ τὸν κάμῃ ἄνθρωπον. Τὸν
ἀπέσυρεν ἀπὸ τὸ Λύκειον, καὶ τὸν ἔστει-

λεν εἰς τὸν κολλήγαν του εἰς τὸ κτήμα
του διὰ νὰ τὸν κάμῃ περιβολάρην. Καὶ ὁ
νεαρὸς Σερμπέτης, τρώγων μέσα εἰς τὸ
χαρόπιστο τοῦ λαχονοκλήτου τὸ ψωμοτύ-
ρι, συχνὰ ὠνεύετο τὸ δρεκτικώτατον
«παστίσιο ἀπὸ σηκοῦ καὶ γῆρας...»

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑ-ΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΚΑΖΑΜΙΑΣ

μετρώ, διαβάω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ αἱ ἀνα-
μνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας μοῦ ἐρ-
χονται ἀθρόαι... Χρόνια καὶ χρόνια εἶχα
νὰ ἰδῶ Καζαμίαν. Καὶ νὰ σὰς εἰπῶ τὴν
ἀλήθειαν, εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι ἐπαυσαν
πλέον νὰ ἐκδίδωνται τὰ προφητικά αὐτὰ
ἡμερολόγια, εἰς τὰς προφητείας τῶν
ὁποίων, ἔλεγα, δὲν πιστεύει τώρα κανεὶς.
Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι τὸ νωπὸν αὐτὸ φυλλάδιον,
μὲ τὴν ὑγρὰν ἀκόμη τυπογραφὴν μελά-
νην, μὲ διαψεύδει. Τοῦ ἔτους 1906, λέ-
γει... Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὑπάρχουν ἀ-
κόμη εὐπιστοὶ ἄνθρωποι, καὶ θὰ ὑπάρχουν
καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος... καὶ τὸ μεθεπό-
μενον, καὶ τὸ κατόπιν, καὶ ἴσως αἰωνίως!

Δὲν εἰσεύρω ἂν οἱ εὐπιστοὶ εἴνε τώρα
περισσότερο ἢ ὀλιγώτεροι. Ἐνθυμοῦμαι
μόνον, ὅτι στὰ παιδικά μου χρόνια, ἤ-
μεθα πολλοί, ἤμουν καὶ ἐγώ. Καὶ ὁ Κα-
ζαμίαν εἶδεν καὶ ἐπαιρνε. Παντοῦ τὸν ἐβλε-
πες εἰς ὅλα τὰ σπύτια, καὶ τὰ γραφεῖα,
καὶ τὰ μαγαζαῖα. Ἡ ἐκδοσίς του, τὰς πα-
ραμονὰς καθὲς νέου ἔτους, ἀποτελοῦσε
φιλολογικὸν γεγονός. Καὶ ὅλοι ἐσπεύ-
δαμεν νὰ ἐντυφώσωμεν εἰς τὰς σελίδας
του, νὰ φωτισθῶμεν ἐνωρίς, νὰ διδαχθῶ-
μεν, νὰ μάθωμεν, ὅχι μόνον πόσας ἐκλεί-
ψεις θὰ ἐδίδετο ἐκεῖνο τὸ ἔτος, ὅχι
μόνον πότε θὰ εἶχαμεν Πάσχα καὶ Ἀ-
ποκριὰν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ πότε θὰ ἐπι-
πτε τὸ ὑπουργεῖον, πότε θὰ ἐγίνετο σει-
σμός καὶ πότε... ὅλα ἐπαίρναμε τὴν Πόλι!

Ἐνθυμοῦμαι, τῶνόντι, ὅτι ἡ τελευταία
αὐτὴ προφητεία ἦτο στερεότυπος, καὶ πάν-
τοτε, εἰς τὸ τελευταῖον τέταρτον τοῦ Δε-
κεμβρίου, μᾶς ἐδίδετο ὑπὸ τοῦ Καζαμίαν ἡ
ὥραία ὑπόσχεσις περὶ τῆς λύσεως τοῦ ὀ-
νάτολικοῦ ζητήματος καὶ τῆς νέας ἐλ-
ληνικῆς Αὐτοκρατορίας. Καὶ ἐπειδὴ με-
ρικαὶ ἄλλαι προφητεῖαι ἐν τῷ μεταξὺ ἐπη-

λθύναν, δὲν εἶχαμεν δυσκολίαν νὰ πιστεῦ-
σωμεν ὅτι θὰ ἐξεπληροῦτο καὶ αὕτη...

Ναί, μερικαὶ προφητεῖαι ἐβγάναν...
Ἠγγέλλετο π.χ. μεγάλη θύελλα διὰ
τὸν Φεβρουάριον, μετὰ δεινῶν καταστρο-
φῶν, καὶ ἐμάνθαναν πραγματικῶς ὅτι
τοιαύτη θύελλα ἐνέσκηψε τὸν Φεβρουά-
ριον... εἰς τὴν Κορσικήν. Ἐπροφητεύετο
διὰ τὰς ἀρχὰς Σεπτεμβρίου πτώσις Ὑ-
πουργείου, καὶ πραγματικῶς τὰς ἡμέ-
ρας ἐκείνας ἐπίπτε τὸ Ὑπουργεῖον...
τῆς Ἰσπανίας. Καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἡ-
μεθα δὲ βέβαιοι, ὅτι ἂν ἤμπορούσαμε νὰ
μνησθῶμεν ἀκριβῶς τὰ γεγονότα ὅλου τοῦ
κόσμου, καμμία προφητεία τοῦ Καζαμίαν
δὲν θὰ ἔμενεν ἀνεκπλήρωτος.

Οὕτω, διὰ πολὺν καιρὸν, ἡ πίστις μας
εἰς τὸ προφητικὸν φυλλάδιον ἦτο ἀνλό-
γητος. Ἐσυλλογίζομεθα, ὅτι ἄνθρωπος
ἱκανὸς νὰ προλέγῃ μὲ τὴν ἀκρίβειαν
τὰς ἐκλείψεις τοῦ ἔτους, τὴν ὥραν καὶ
τὴν στιγμήν ἀκόμη τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς
δύσεως τοῦ ἡλίου διὰ καθὲς ἡμέραν τοῦ
ἔτους, τὰς Πανσελήνους ὅλων τῶν μῆ-
νῶν, τὰς κινήτας ἐυρτάς καὶ τόσα ἄλλα
πράγματα, τὰ ὅποια ἐβλέπαμεν νὰ γίνον-
ται ὀφθαλμοφανῶς, δὲν ἦτο καλῶς
δύσκολον νὰ εἶχε γενικὸν τὸ δῶρον τῆς
προφητείας καὶ νὰ ἤξευρε κάθε τι, ποῦ θὰ
ἐγίνετο εἰς προσεχῆς ἢ ἀπώτερον μέλλον.

Ἀλλὰ, — καὶ αὐτὸ τὸ ἔμαθα πολὺ ἄρ-
γότερα, — διαφέρει προφητεία ἀπὸ προφη-
τεία ὁ δὲ Καζαμίαν τὰς ἀνακατεύει. Αἱ
ἐκλείψεις, π.χ., αἱ πανσελήνοι, αἱ ἀνα-
τολαί, αἱ κινήται ἐορταί, εὐρίσκονται εὐ-
κόλως μὲ ὑπολογισμούς· εἰς αὐτὰ ὁ Κα-
ζαμίαν εἶνε ἀλάνθαστος — ὅταν δὲν εἶνε
τυπογραφικῶς λανθασμένος. Ἀλλὰ κα-
νεὶς ἀστρονόμος καὶ κανεὶς Καζαμίαν δὲν
θὰ ἤξευρε νὰ προφητεύῃ περὶ τῆς γεν-
νήσεως Βασιλοπαίδος ἢ τῆς ἀνατροπῆς
Ὑπουργείου. Καὶ ὅχι μόνον τοιαύτης φύ-
σεως γεγονότων, ἀλλὰ καὶ ἄλλων, πλη-
σιεστέρων πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ἢ πρὸς
ῥησὶς εἶνε ἀκόμη τολμηρά. Ἐξάφνα, κα-
νεὶς μετεωρολόγος δὲν εἴμπορεῖ νὰ μᾶς
εἰπῇ: τὸν τάδε μῆνα θὰ ἔχωμεν οὐέλ-
λαν, σεισμὸν ἢ ἐκρηξὴν ἡφαιστείου ἢ ἀ-
κόμη ἀπλοῦστερα: ὁ χειμὼν θὰ εἴνε βα-
ρὺς, τὸ θέρος θὰ εἴνε ὀρεσπέρν. Προ-
φητεῖαι τοιούτου εἶδους γίνονται μὲν,
ἀπὸ ἐπιστήμονας ἐννοῶ, — ἀλλὰ διαψεύ-
δονται ἐνενηταεννέα τοῖς ἐκατὶν. Φαν-
τασθῆτε λοιπὸν ὅταν τὰς κάμνην ἐκ τοῦ
προχέρον ἕνας Καζαμίαν!

Ἦμουν φοιτητὴς, εἶχα ἔλθῃ εἰς τὰς
Ἀθήνας καὶ φυσικῶς εἶχα παύσῃ πρὸ πολ-
λοῦ νὰ πιστεύω εἰς τὰς προφητείας τοῦ
Καζαμίαν. Μίαν ἡμέραν, ἔτυχε νὰ ἐπι-
σκεθῶ τὰ γραφεῖα μιᾶς ἐφημερίδος, καὶ
εἰς ἐν δωμάτιον ἐτήρε τὸ μάτι μου ἕνα
συντάκτην, ὁ ὁποῖος ἔγραφε χαπνίζων,
ροφῶν καφεῖ, συνομιλῶν ὁλονὲν μ' ἕνα φίλον
του καὶ... σακασιμένους σὰ γέλια.

— Ὁ κ. Ψ. θὰ μᾶς γράφῃ κανένα

ἀστεῖο γι' αὐτοῖς, εἶπα πρὸς ἕνα ρεπόρτερ
τῆς ἐφημερίδος, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζα.

— Χρ! ἔκαμεν ὁ ρεπόρτερ ξέυρεις
τί γράφει; Ὁ τυπογράφος μας θὰ ἐκ-
δώσῃ ἕνα Καζαμίαν, καὶ τοῦ ἀνέθεσε
τὰς προφητείας. Αὐτὲς γράφει τώρα...

— Ἀ, ὥστε αὐτὴ τὴ στιγμή εἶνε ὁ
Καζαμίαν;...

— Ἀκριβῶς, δηλαδὴ προχέτης μετὰ

Χριστόν... Αὐτὸ θὰ συλλογίζεται καὶ
γελᾷ. Ἐλα μαζί μου.

Ὁ ρεπόρτερ μὲ εἰσήγαγεν εἰς τὸ δω-
μάτιον τοῦ συντάκτου.

— Ἐ, πῶς πάμε, κύριε Καζαμίαν;

— Λαμπρά! ἀπήντησεν ὁ ἀστέος
συντάκτης. Αὐτὴ τὴ στιγμή, — Νοέμ-
βριος, πρῶτον τέταρτον — ἐξεθρόνισα τὸν

Σάχην καὶ ἀνέτρεψα τρία Ὑπουργεῖα.

Ὁ φίλος μου ἀπ' ἐδῶ μὲ συμβουλεύει νὰ
προσθέσω καὶ μίαν ἐκρηξὴν τοῦ Βεζου-
βίου, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι πάει πολὺ.

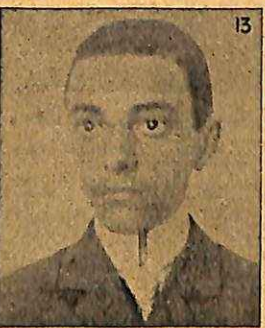
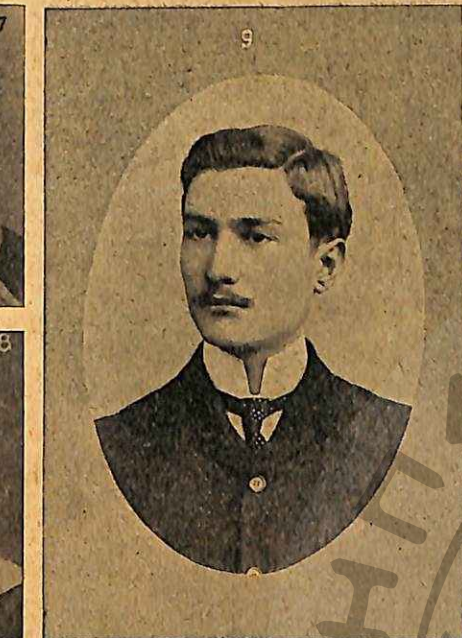
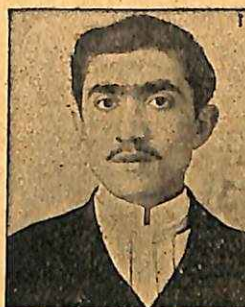
Τοὺς καυμένους τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ
διαβάσουν μὲ σοδαρότητα τὰ τέταρτα
τοῦ Καζαμίαν! Πῶς ἤθελα νὰ τοὺς εἶχα
ὅλους μαζί μου εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐκεῖνο
τῶν μετὰ Χριστόν προφητειῶν!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Δ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ ΤΟΥ 1904

[Ἰδε Διάπλασιν τοῦ 1904 σελ. 399 καὶ 412, καὶ τοῦ 1905 σελ. 335]

1, Σταῦρος Ι. Καραλαμπίδης. — 2, Στερεὰ Ἑλλάς. — 3, Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον. — 4, Γάτος τῆς Ἀνατολῆς. — 5, Μενελλὴ (Σύλλογος «Πρόδοτος»). — 6, Ἡμεροδείκτης (Σύλλογος «Πρόδοτος»). — 7, Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ. — 8, Πολιτικὸς Ἀστήρ. — 9, Ἀσπίς τῆς Ἀθηνᾶς, πρόεδρος τοῦ ἐν Βόλῳ Συλλόγου «Πρόδοτος» (κορυφαῖον τῶν Ὁμάδων). — 10, Κρόταλος (κορυφαῖος τῶν Μονάδων). — 11, Δουκίσσα τῶν Σαλῶνων, πρόεδρος τοῦ ἐν Λαρίσῃ Συλλόγου «Ἑλπίς». — 12, Φρά-Διάβολος. — 13, Σ. Πισσαρίδης, διὰ τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύλλογον «Ἑλλη-
νόπαις». — 14, Πύργος τῆς Πέτρας, πρόεδρος τοῦ ἐν Πειραιεὶ Συλλόγου «Διάδοσις». — 15, Ζὸ-Ζὸ (Σύλλογος «Πρόδοτος»). — 16, Ἀγγελοῦ
τῆς Νίκης. — 17, Μικρὸς Βιολιστής. — 18, Μιχαὴλ Μ. Ψωμαδάκης.

ΤΟ ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΓΥΑΛΙ

— Κοιμούνται τα κύματα!

Και ο Κωστάκης τρέχει γρήγορα με το κουβαδάκι του και το σκαλιστηράκι του προς τους μεγάλους βράχους της ακρογιαλίδος.

Είς τα βαθουλώματα των βράχων, κάτω από τα πράσινα φύκια, είνε ώραϊα θαλασσινά, μύδια, κτένια, κογγύλια πολύχρωμα και με περίεργα σχήματα. Είνε και γαρίδες... είνε και καβούρια, τα οποία πιάνονται δύσκολα, διότι τσιμπούν δυνατά, άλλ' άμα ξέρη κανείς να τα τσακώση, όχι από εκεί που είνε αί... τσιμπίδες των, τα βάζει μια χαρά μέσα στο κουβαδάκι του!...

Ο Κωστάκης έβγαλε τες κάλτσες του, άνεσώκωσε ύψηλά το πανταλόνι του, — και δρόμο! Περιπατεί τόσο άνεπαλά επάνω στην άμμο, που χροσώνει ο ήλιος και τσαλαβουτά με τήν ευχαρίστησιν είνε το άλμυρό νεράκι, που του βρέχει τα γυμνά πόδια!

Τρέχει, περδ, χρορεύει, μεθ' από το θαλασσινό αέρακι, που κάπου κάπου τον φυσά. Έπί τέλους φθάνει είνε τους βράχους, όπου κρύβονται τόσοι θησαυροί, τόσα φρούτα τής θαλάσσης.

Εφθασεν εκεί πολύ πριν από την αδελφούλά του, την Έλλην, ή οποία τρέχει γελαστή να παίξη μαζί του. Κ' εκείνος γελά, διότι την βλέπει τόσο μακριά, με το άσπρο φόρεμα και το κόκκινο σκουφάκι της, που φαίνεται σαν μεγάλη τουρτα με ένα μήλο στην κορυφή... Και μακρύτερα έρχεται ή Λεμονιά, ή παραμιάνα της, ή οποία έρχεται τελευταία και πλέκει κάλτσες...

Ο Κωστάκης έσταμάτησε να πάρη την άναπνοή του. Τώρα θα σκαλώση επάνω είνε τον βράχον, όπου δεν θα τολμήσουν ν' άνεθούν αί «γυναίκες» — όπως λέγει την αδελφούλάν του και την παραμιάναν της. Άλλά, τί είνε εκεί, είνε τό μέρος όπου τελειώνει ή άμμος και αρχίζει ή πέτρα; Σκύβει ο Κωστάκης, και βλέπει ένα κομμάτι από σπασμένο μπουκάλι, το όποιον βέβαια έκύλησαν τα κύματα έως εκεί.

«Ω! λέγει από μέσα του» τί καλά που δεν το επάτησα, και δεν έκοψα το πόδι μου!... Βέβαια, αν ο μπαμπάς ήταν έδω, θα έλεγε πως είνε επικίνδυνον ν' αφίνη κανείς ένα τέτοιο μυτερό γυαλί μπηγμένο

μένο όρθον στην άμμο, και θα μ' έβαζε να το θάψω βαθύα και να βάλω από πάνω μια πέτρα!

Λοιπόν, ο μπαμπάς δεν ήταν εκεί, και, έπειδή οι άπόντες πάντα έχουν άδικο, δεν άκούει ο Κωστάκης τά λόγια του μπαμπά αλλά τής όκνηρίας. «Ω! αυτή ή όκνηρία! τί γλυκα που ξέρει και ψευδίζει στο αυτί του Κωστάκη κάτι ψευματάκια, κάτι κουτοπονηρίες!

— Γιατί να κάνης τόσον κόπον χωρίς καμμιάν ανάγκη;... να κοπιήσης άδικα;... Τάχα δεν το είδες έσύ αυτό το σπασμένο γυαλί; διατί να μήν το 'δων κ' οι άλλοι;... Και τί σε μέλει έσένα, αν δεν το 'δων; Άς είνε προσεκτικότεροι... Καί έπειτα κανέινε τόσο γέστη! Έσύ δεν ήλθες έδω να κάνης τον σκαφτιά, παρά να πιάσης κογγύλια.

Αυτήν την στιγμήν, να σου ένας κάβουρας επάνω στην πέτραν. Ο μικρός

ή Έλλη, χωρίς να προσέξη, είχε πατήση το σπασμένο γυαλί, και είχε πληγωθή άσχημα...

Η Λεμονιά φθάνει λαχανιασμένη, την άρπάζει στην άγκαλιά της, και την πηγαίνει στο σπίτι. Και ο Κωστάκης ακολουθεί, με κατεδασμένα μούτρα, με δάκρυα στα μάτια, με τύψεις είνε την συνείδησιν του...

Το κοριτσάκι έμεινεν είνε το κρεβάτι μίαν έβδομάδα με πυρετόν. Και το ώχρό προσωπάκι του σ' έκαμνε να πονήσ άμα το έβλεπες μέσα στα ξανθά μαλλάκια του. Ένας χειρουργος ήλθε και έβγαλεν από το πληγωμένο πόδι διάφορα κομμάτια από γυαλί και έκαμε την Έλλην να πονέση πολύ.

Άλλά κάποιος άλλος υπέφερε περισσότερο — ο Κωστάκης, διότι υπέφερε μέσα στην καρδιά του.

Ούτε ο πατέρας ούτε ή μητέρα δεν τον έμαλωσαν. Μόνος του είχαν είνε, άμα έγινε το δυστύχημα:

— Έγώ πταίω! Είδα το γυαλί, και δεν το έσήκωσα από εκεί.

Ο δέ πατέρας είχαν άπαντήσει:

— Βλέπεις;... έφάνης μίαν στιγμήν έγωιστής και άδιάφορος, και έκαμες περισσότερο κακό, παρά αν το έκαμνες επίτηδες.

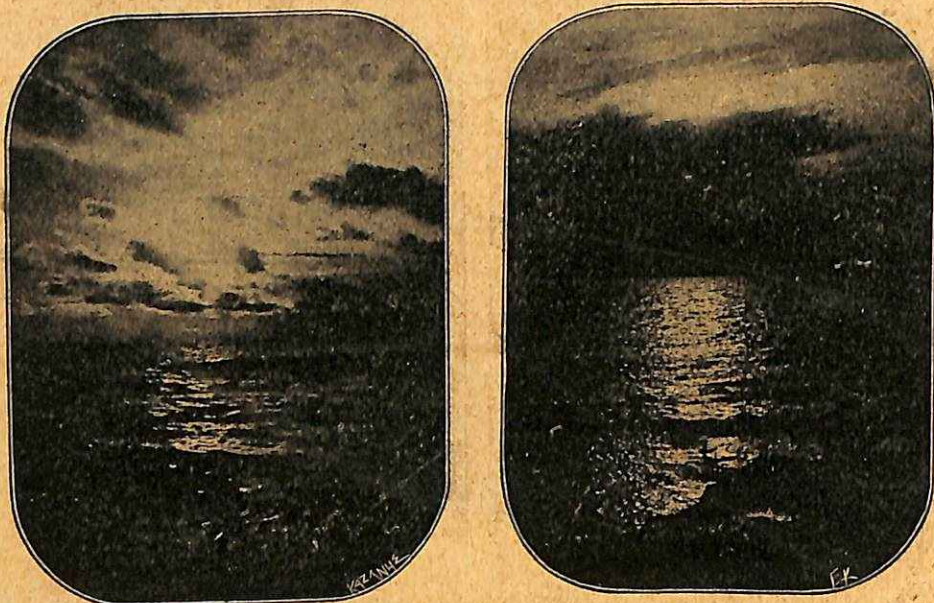
Έπειτα τον έρίλησε, και έπρόσθεσε:

— Η Έλλη θα γίνη καλά, αν και ήτο κίνδυνος μήπως πάθω χειρότερα... Γνω-

ρίζει πως την αγαπάς σαν καλός άδελφός... Μην κλαις τώρα, αλλά να βάλης γνώσι!

Από τότε, χωρίς να φοβάται τα περιπαίγματα των άλλων, ο Κωστάκης πάντοτε σηκώνει και πετ' παράμερα τα σπασμένα γυαλιά και τα σανίδια με τα καρφιά, όσα συναντ' είνε την ακρογιαλιά. Αν είνε τον δρόμον ιδ' ή καμμιά πέτρα, όπου είνε πορεί να σκοντάψη κανένα άμάξι, άμέσως την παραμερίζει. Αν ιδ' ή κανένα άνόητο παιδί που θέλει να ρίξη πέτρες και χώματα είνε την στέρναν του κήπου με τά ψάρια, του σταματ' το χέρι, και του έξηγει διατί είνε κακόν αυτό που ήθελε να κάμη.

Αγαπ' τα άνθη και τα ζώα. Άρα πηγαιν' είνε την έξοχ' ήν εύρη βατόμουρα είνε κανένα φράκτιν, δεν τα τρώγει, δ'λα, αλλά άφίνει και διά τους άλλους, που θα

ΑΝΑΤΟΛΗ ΗΛΙΟΥ
Ν. Α. Κατερινόπουλος. — Β' Βραβείον Μικρού Διαγωνισμού Φωτογραφίας.

ΔΥΣΙΣ ΗΛΙΟΥ

περάσουν έπειτα. Εφαρμόζει, και είνε τας μικροτέρας πράξεις του, τά λόγια του Χριστού: «Αγαπάτε άλλήλους» — και, έπειδή αγαπ' όλον τον κόσμον, κανένα δεν θέλει να βλάψη, αλλά είνε όλους να κάμη το καλόν.

Και αισθάνεται ότι είνε εύτυχής, διότι είνε καλός.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Είνε το 26ον φύλλον, σελίς 206, έπροκηρύχθη το Δημοψήφισμα των Ψευδωνύμων το 1905. Εκεί σ' είνε, ότι το υπόδειγμα του Ψηφοδέλτιου θα σ' είνε το έδω με το τελευταίον φύλλον του Νοεμβρίου. Ιδού λοιπόν αυτό. Δεν έχετε τώρα παρά να το αντιγράψετε επί ενός επιστολικού δελταρίου (ή επί άπλου χάρτου, τον όποιον κόπτετε είνε σχήμα και μέγεθος δελταρίου), να το συμπληρώσετε με τά δέκα ψευδώνυμα τής άρεσκείας σας και να μου το στείλετε μέχρι τής 10' Ιανουαρίου το βραδύτερον:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

Όνομα έκλογέως:

Ψευδώνυμον (αν έχη):

Έν... τή... 190

Έκ των έν τ' «Διαπλάσει» του 1905 έγκριθέντων ψευδωνύμων, μου ήρεσαν περισσότερον τά επόμενα δέκα, τά όποια άναγράφω κατά τάξιν προτιμήσεώς μου:

- 1ον
- 2ον
- 3ον
- 4ον
- 5ον
- 6ον
- 7ον
- 8ον
- 9ον
- 10ον

Υπογραφή ιδιόχειρος:

Τους όρους του Διαγωνισμού τους γνωρίζετε από την προκήρυξιν του 26ου φυλλαδίου. Σ' άς υπενθυμίζω μόνον ότι δεν επιτρέπεται να ψηφίσετε άλλα ψευδώνυμα, παρά μόνον από τά δημοσιευθέντα είνε τας Έγκρίσεις, Άλλαγας και Άνανεώσεις Ψευδωνύμων του 1905, ήτοι από 1ης Δεκεμβρίου 1904 μέχρι σήμερον. (Έννοείται, ότι είνε τον Πίνακα δύνασθε να συμπεριλάβετε και το ιδιόν σας ψευδώνυμον, αν θέλετε και αν είνε έκλέξιμον.)

Προσθέτω ότι Ψηφοδέλτια μη συντεταγ-

μένα αυστηρώς κατά τον άνω διδόμενον τύπον ή μη φέροντα ιδιόχειρον την υπογραφήν τουλάχιστον του έκλογέως, καθώς και τά δυσανάγνωστα, θα αποκλεισθούν.

Και έν άλλο σπουδαίον, προς γνωσιν... των αστάτων: Κάθε έκλογέως έν μόνον ψηφοδέλτιον δικαιούται να στείλ'η. Το έστειλε, — έτελείωσε. Αν δι' οίονδήποτε λόγον στείλ'η περισσότερα του ενός, δεν θα λάβ'η μέρος διόλου είνε τον Διαγωνισμόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νίκος: — Γιατί, Μιχαλάκη, βγάζεις τά φύλλα του Ήμεροδελτίου; Μιχαλάκης: — Για να έλθ'η γρήγορα ή πρώτη Ιανουαρία.

Έστ'η υπό του Τεμεσοβύτοντος Αύγερινου.

Ο Μέλλον Διπλωμάτης προς ένα κύριον: — Θα έσθ'η βέβαια ο άδελφός σου κ. Δ. — Όχι, παιδί μου, είμαι ο κύριος Δ. ο ίδιος. — Ά! έσθ'η ο ίδιος; Δι' αυτό και ή μεγάλη αυτή όμοιότης!

Έστ'η υπό του Δικηγόρου τής Νεολαίας.

Σκέψιν ενός μικρού τεμπέλη:

— Αντί του Φεβρουαρίου, έπρεπεν, ο Μάιος και ο Ιούνιος να είχαν 28 ήμέρας. Έτσι θα είχαμε πιο γρήγορα διακοπ'ς.

Σκέψιν ενός μικρού μοντζούρη:

— Τι καλά που την έχουν τ' άραπάκια! Ούτε φαίνονται καθόλου αί μελανιές στα χέρια τους!

Έστ'η υπό του Ένδοξου Μεσολογγίου.

Ο Γιώργος: — Καίμεν Νίκο, έχω ένα συναχί τρομερό και ή μότη μου όλο τρέχει. Τι να κάνω;

Ο Νίκος: — Να π'ς να την πιάσης.

Έστ'η υπό Ν. Α. Κατερινόπουλου.

Είνε το Πανεπιστήμιον (ιστορικόν.)

Ο Κυνηγός τής Στατήρας άποκοιμάται με την κεφαλήν επί του άνοικτου βιβλίου του Ρωμαϊκού Δικαίου του.

Και ο Μέλλον Διπλωμάτης προς τον Αιδέον:

— Αιτός, άνεψί μου, λέγεται ύπνος του Δικαίου!

Έστ'η συγχρόνως υπό του Αιδέου και του Μέλλοντος Διπλωμάτου.

Είνε το έμπορικόν, μεταξύ πελάτου και μικρού υπαλλήλου:

— Πόσο έχουν αυτές αί γαλόσσες;

— Τρεις δραχμές.

— Δεν κάνει λιγώτερο;

— Ούτε λεπτό.

— Μα είνε πρί-φι;

— Όχι, είνε καουτσούκ!

Έστ'η υπό τής Λευκοεπίσκπου.

Είνε το μάθημα τής ανθρωπολογίας:

— Πώς ονομάζεται ή μεμβράνη ή χωρίζουσα το έσωτερικόν ούς από το έξωτερικόν;

— Τύμπανον.

— Πολύ καλά. Και πάρα μέσα από το τύμπανον, τί είνε;

— Ο λαβύρινθος.

— Λαμπρά. Και αν πάμε ακόμη πάρα μέσα, τί θ' άπαντήσωμεν;

— Τόν Μινώταυρον!!

Έστ'η υπό του Έρυθροδέρμου.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — Έκτος Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος, λήγει την 30 Νοεμβρίου 1906, (έδε τους όρους είνε το 48ον φύλλον είνε.)

2. — Διαγωνισμός Λύσεων, (λήγει ήμερον, και από του προσεχούς φύλλου άρχεται ο νέος.)

3. — Δημοψήφισμα των Ψευδωνύμων του 1905, λήγει την 10' Ιανουαρίου (έδε 26ον φύλλον, και σημερινόν.)

4. — Εικοστή Πρώτη Κυριακή, λήγει την 15' Ιανουαρίου, (έδε τους όρους είνε το 51ον φυλλάδιον.)

Λίαν προσεχώς τ' αποτελέσματα των ληζάντων διαγωνισμών: Λύσεων (Αιγύπτου-Νοεμβρίου), Πνευματικών Άσκήσεων, Εύδημων και Ξεσπαθώματος (Πέμπτον).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ

είνε, έκτος του Πίνακος, δωδεκασέλιδον. Η προσθήκη 4 σελίδων υπερβαίνει τας υποχρεώσεις μου και τον προϋπολογισμόν μου. Άλλ' ήτο ανάγκη να κάμω αυτήν την θυσίαν διά να μη σ' άφίσω χωρίς άλληλογραφίαν επί 22 ήμέρας. Άν, τ' όνόντι, έξέδω το φύλλον τουτο όκτασέλιδον, αί συνέχεται μόνον των μυθιστορημάτων, — τά όποια κατ' ανάγκην έπρεπε να τελειώσουν, — το σύμπλεγμα των βραβευσμένων και αί Άσκήσεις, θα έπαιναν όλον τον χώρον, ώστε δεν θα έμενε δι' Άλληλογραφίαν ούτε μία στήλη. Και έπειδή το προσεχές φύλλον, το πρώτον του 28ου έτους, θα είνε διπλούν, (δύο έβδομάδων), και θα έκδοθ'η μετά 15 ήμέρας, ιδού ότι θα έπερνούσαν 22 ήμέραι χωρίς... να συνομιλήσωμεν. Και έπειδή αυτό θα μου έκόστιζε και θα σ' έκόστιζε, έπροτίμησα να προσέσω τας 4 σελίδας, αί όποια πάντοτε μου κοστίζουν αλλά... όχι τόσον πολύ. Έτσι έχομεν όλην την άνεσιν να τά πούμε έν έκτάσει.

Η ΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οι φίλοι μου κατενόησαν, βλέπω, το σπουδαίον και το πολλαχώς ωφέλιμον τής έφεινής καινοτομίας, και ή κίνησις των Μετοχών, μολοντί όλγοι σχετικώς έλαβαν έως τώρα, ήρχισε ζωηρά.

Ο πρώτος, ο όποιος επώλησε κοινό, — και το άναγράφω με μεγάλην μου ευχαρίστησιν, — είνε ο αγαπητός μου φίλος Ιωάννης Α. Στεφάνου, του βουλευτού και πρώην ύπουργού. Από εκείνους, βλέπετε, οι όποιοι δεν έχουν ανάγκην μίας Μετοχής, διά να λαμβάνουν την Διάπλάν. Άλλ' έφρόντισε το καλό παιδί να διαθέσ'η τά κοινά του, σύμφωνα με την προτροπήν, την όποian έκαμα προχθές προς πτωχούς και πλουσίους. Αυτό μ' ευχαριστεί ιδιαίτερος και μου δίδει την έλπίδα ότι όλοι οι φίλοι μου, όσοι με αγαπούν, θα σπεύσουν να μιμηθούν τον Ιωάννην Στεφάνου.

Εμπρός!

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1906

Δέν είνε ακόμη τελείως ώρισμένα, αλλά πρέπει νά σᾶς εἰπω καί περὶ αὐτῶν ὀλίγας λέξεις, σήμεραν πῶς τελειώνει τὸ ἔτος μας.

Τὸ πρόγραμμά μου τὸ γνωρίζετε πρὸ πολλοῦ: Κάθε νέος τόμος πρέπει νά εἶναι ἀνώτερος ὅλων τῶν προηγουμένων. Αὐτὸ θὰ ἐφάρμοζω καί φέτος, μετὰ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι εἰς τὸ ἀνώτερος εἰμπορὸν νὰ προσθέσω εὐσυνειδήτως καί ἐν κατὰ πολὺ.

Ἐγὼ δὲ εἶμι μου πολλὰ νέα μυθιστορήματα, τὸ ἐν ὠραιότερον τοῦ ἄλλου, κ' εὐρίσκω καὶ καθαυτὸ εἰς ἀρχαίαν ἐκλογὴν: Εἶνε τὸ μυθικὸν τοῦ Πύργου, ἐν θαυμαστὸν ἀγγλικὸν μυθιστόρημα, οἰκογενειακὸν καί συγχρόνως περιπετειώδες, — ἐν ἄλλο, ἀμερικανικὸν αὐτὸ καὶ ἐπίσης ὠραῖον, Ἡ περιουσία τῆς Μπέττης, (λέγει δι' ἕνα κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον νομίζεται καὶ ἀνατρέφεται ὡς πτωχόν, ἀλλ' ἔξαφνα εὐρίσκειται ζῆλον), — εἶνε ἀκόμη τὰ διδύμα τοῦ Τράνσβαλ, μὴ αὐτοτελὲς καὶ θαυμασιὰ συνέχεια τῆς ἀληθινότητος Βοεβοπούλας, πῶς ἐδημοσίευσεν πρὸ τινῶν ἐτῶν, — ἐν νεώτατον μυθιστόρημα τοῦ Σαλγάρη, τοῦ συγγραφέως τῆς Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ, ἐν ἄλλο τοῦ Ἰουλίον Βέγγ, ἀπὸ τὰ δημοσιευθέντα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ, ἐν ἄλλο ἱστορικὸν ὡς οἱ Ἀκόλουθοι τοῦ Ἀρταμιάν,

ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ

Ἄρμα τῆς Νίκης. — Γ'. Βραβεῖον Μ. Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας

τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Λουδοβίκου Π'. Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, — ἴσως καί ἀπὸ ἄλλα, — θὰ ἐκλέξω τὰ ὠραιότερα καί τὰ καταλληλότερα, διὰ νὰ τὰ δημοσιεύσω μετὰ τὰς λαμπράς τῶν εἰκόνας κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους 1906.

Ἄφ' ἑτέρου ἡ Κυρὰ-Μάρθα ἐπινοεῖ τὰς πλέον ἀναντᾶτους καὶ διασκεδαστικὰς ἱστορίας διὰ τὰς ἀγαπημένας τῆς «πολὺ μικρὰ παιδιά». Ὁ κ. Φαίδων ὑπόσχεται ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ τακτικὰ τὰς Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς του. Ὁ Ἀναστάσιος ἐτοιμάζει μεγάλας ἐκπληξέας ἀλογοπαικτικὰς καὶ γελοιογραφικὰς, συνεργαζόμενος μ' ἕνα νέον γελοιογράφον. Οἱ λοιποὶ συνεργάται μου ὑπόσχονται σωρεῖαν διηγήματων, διαλόγων, ποιημάτων, ὀλίγων ἀπ' ὅλα, κτλ. Καί τέλος ἐγὼ θὰ σᾶς κάμω τρεῖς ἄλλους Διαγωνισμοὺς, παλαιούς καὶ νέους, μεταξὺ δὲ τῶν πρώτων-πρώτων, ποιητικὸν Διαγωνισμὸν καὶ διηγήματος διὰ τοῦς μεγαλητέρους, — καθὼς κ' ἕνα ὠραῖον Διαγωνισμὸν Μικρῶν Μυστικῶν, δι' ὅλους.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Λοιπόν, καθὼς εἶπαμεν, σήμεραν καταργούνται ὅλα τὰ ψευδώνυμα τοῦ 1905. Ἀπὸ

τοῦ προσεχοῦς φύλλου δὲν θ' ἀναφέρονται εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν (καὶ εἰς τὰς προτάσεις Μικρῶν Μυστικῶν) παρὰ τὰ νέα καί τὰ ἀνανεωμένα. Ὡστε μαζὶ μετὰ τὴν ἀνανεώσιν τῆς συνδρομῆς σᾶς, φροντίσατε ν' ἀνανεώσετε ἐγκαιρῶς καί τὸ ψευδώνυμόν σας, ἀποστέλλοντες φράγκον ἐν.

Σημειώτεον ὅτι ὅλα τὰ ψευδώνυμα, παλαιὰ ἢ νέα, διὰ τῆς πληρωμῆς τοῦ δικαίωματος, θὰ περάσουν ἀπὸ τὴν Στήλην τῶν Ἐγκρίσεων, καὶ κατὰ συνέπειαν θὰ εἶναι ἐκ-λέξιμα κατὰ τὸ Δημοφύψισμα τοῦ 1906.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1905

Σήμεραν λήγει ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Εὐσημῶν τοῦ 1905. Τὰ ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθῶν εἰς ἐν τῶν φυλλαδίων τοῦ Ἰανουαρίου. Κατὰ τὸν Κανονισμὸν, οἱ Εὐσημοφορή-θέντες ὑφείλουν νὰ μοῦ στείλουν λεπτομερῆ σημειώσιν ὅλων τῶν Εὐσημῶν τὰ ὁποῖα ἔλαβαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους τούτου, ἤτοι ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1904 μέχρι σήμερον. Ἡ Σημείωσις, γραμμένη εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, πρέπει ν' ἀναφέρῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ φυλλαδίου καὶ τὸν λόγον τῆς ἀπονομῆς ἐκάστου Εὐσημοῦ. (Π. Χ. Ἐλαβα 5 Εὐσημα εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ 3ου φύλ-λου, — 10 Εὐσημα εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων, φυλλαδίον 15, — 5 Εὐσημα εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Φωτογραφίας, φυλλαδίον 45ον, τὸ ὅλον Εὐσημα 20). Πρέπει δὲ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἡ Σημείωσις μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου τοῦ βραδυτέρου.

Ἦσοι δὲν στέλλουν Σημειώσιν, δὲν θ' ἀναφερθῶν εἰς τ' ἀποτελέσματα τῶν Εὐσημῶν. Ἐννοεῖται, ὅτι εὐγνωμόνως δέχομαι καὶ Γενικάς Σημειώσεις περὶ τῶν Εὐσημῶν, τὰς ἄλλως λεγομένας Στατιστικάς...

Ο Ε' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΞΕΠΛΘΩΜΑΤΟΣ

Σήμεραν λήγει καὶ ὁ Ε' Διαγων. Εξεπλθώματος τοῦ 1905. Τὰ ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθῶν εἰς ἐν τῶν φυλλαδίων τοῦ Ἰανουαρίου.

Ὡστε οἱ Πράκτορες πρέπει νὰ ἐξοφλήσιν τοὺς λ/σμούς τῶν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου τοῦ βραδυτέρου, — ἄλλως δὲν ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ προφθάσιν νὰ συμπεριληφθῶν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Εἰς τὸ ΔΑΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ θὰ λάβουν μέρος μόνον ὅσοι θὰ ἐγγραφῶν δι' ὅλον τὸ ἔτος 1906 μέχρι τῆς 15ης Δεκεμβρίου τοῦ βραδυτέρου.

ΜΕΤΟΧΗΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τιμωμένην φρ. 2,50. Θὰ λάβουν δωρεάν, μόνον οἱ χίλιοι (1000) πρώτοι ἐκ τῶν ἐγγραφησομένων διὰ τὸ 1906.

ΣΗΜ. Μέχρι σήμερον ἐδόθησαν 225 Μετοχαί. Ὡστε θὰ δοθῶν ἀκόμη δωρεάν ἄλλαι 775.

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ἀπονέμεται σήμεραν εἰς τὸν Γεώργιον Σ. Πολυλάν, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν ἑαυτοῦ ἦ μετὰ

ψευδώνυμον Κερκυραϊκὸν Ροδάκιον, ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1903 μέχρι σήμερον εἰς διαγωνισμοὺς (Λύσεων, Ἀσκήσεων, Μεταφράσεων καὶ Εξεπλθώματος) βραβεῖα καὶ ἐπαίνους, δίδοντα ἀθροισμα 1 καὶ 3) 16.

Συγχαίρω τὸ Κερκυραϊκὸν Ροδάκιον καὶ περιμένω τὴν φωτογραφίαν του.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ἡ Ἐαρινὴ Ἑσπέρα [ΕΕ] τὴν ὁποῖαν συγχαίρω ἐγκαρδίως διὰ τὰ εὐγενῆ τῆς αἰσθη-ματα, ἐνέγραψε δι' ἐξόδον τῆς τοῦ πτωχῶν κοράσιον τῆς Κρήτης, τὸ συσταθὲν ὑπ' ἀριθ. 1 εἰς τὸ 4ον φυλλάδιον ἐ. ἐ.

Καὶ πάλιν εὐγε!

«Καὶ ἤδη ἄς ἔθωμεν εἰς τὴν Κυριακὴν, — μοῦ γράφει ὁ Οὐγὸς τοῦ Μονσοπράνου [ΕΕΕ]. — Ἡ χαρὰ μου εἶνε ἀπερίγραπτος. Μέχρι τοῦδε κρίσιν ὠραιότεραν καὶ εἰς ἐπεισόδια ποικιλοτέρων, δὲν ἔχω διαβάσῃ. Ἦτο μὲν ὠραῖον καὶ τὸ ἐπιστολὸν τῆς Θέμιδος, ἀλλὰ τούτῃ, τούτῃ... τι νὰ σοῦ πῶ, πιστεύω νὰ μείνῃ εἰς τὰ χρονικά τῆς Διαπλάσεως ἀληθινότητος.»

Καὶ αὐτὰ ἀπὸ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολὴν τοῦ Μικροῦ Λαβρίου [ΕΕ]: «Ὁρατοῦν ἦτο ἡ περὶ τὴν Κυριακὴν, ἴσως ἡ καλλιτέρα ἀπ' ὅλης. Πρῶτος ἐπῆρε τὸ φυλλάδιον τὸ Ἑλληνικὸν Γραμματισμὸν, καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὸ Λάμπειον ὅπου ἦτο μαζεμένη ὅλη... ἡ γερουσία τῆς Διαπλάσεως, καὶ ἔγενεν ἀνά-παστον. Τὸ ἀρπάζε δηλαδὴ ὁ Μαγαθοδόξος, ὁ ὁποῖος ἀνέβη εἰς ἕνα πάγκον καὶ ἀρτίως νὰ φωνάξῃ τ' ἀποτελέσματα. Ἐν τῷ μεταξύ κατέφθασαν καὶ ἄλλοι μετὰ τὰ φυ-λλάδια στὸ χέρι, καὶ ἀποκατεστάθη ἡ τάξις, διότι ἔγενεν διαφορὰ ὁμοῖοι. Ἔτσι πῶς νὰ μὴ διαδοῖς;»

Ἐννοεῖται, ὅτι εὐγνωμόνως δέχομαι καὶ Γενικάς Σημειώσεις περὶ τῶν Εὐσημῶν, τὰς ἄλλως λεγομένας Στατιστικάς...

Ἦν νὰ πρωτοδιαβάσω, νὰ πρωτοαναφέρω καὶ νὰ πρωτοεπαινέσω ἀπὸ τὴν τούτην ἐκτενῆ ἀλλὰ καὶ τούτην ὠραίαν ἐπιστολὴν τοῦ Ἐρω-θροῦ Προσωπεῖον [ΕΕ]! Πρὸς τοὺς ἄλλους εἶνε καὶ εἰκονογραφημένη, — ἀλλ' εἰς γωριστὰ χαρτιά, τὰ ὁποῖα ἔδωσα εἰς τὴν Κανίαν. — Τὰ αὐτὰ ἀκριβῶς ἔχω νὰ εἰπω διὰ τὰς ἐπι-στη ὠραίας ἐπιστολῆς τοῦ Ἀμυήτου Γελοιοποιῶν [ΕΕ], τοῦ Ἀλλίου Ἀριστείδου [ΕΕ] (τοῦ ὁποῖου ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν) καὶ τῆς Γλαυκῆς τῆς Ἀθηναίας [ΕΕ].

Τὸ μέτρον ἦτο γενικόν, Σημαία τῆς Ἐλευθερίας [ΕΕΕ]. Καμμία ραδιουργία, ὅπως φαντάζεσιν, δὲν μ' ἔκαμε ν' ἀποκλείσω τοὺς ἀδελφούς, παρὰ μόνον ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ ἐφαρμόσω αὐστηρῶς τὸν Κανονισμὸν (ὅπως καὶ θὰ τὸ κάμω πάντοτε.) Ὅσον διὰ τὰ ἄλλα πῶς ἀναπτύσσεται μετὰ τὴν γεμνηρῶδη εὐγλωττίαν, πολὺ φοβόμαι ὅτι ἔδωσες προ-σοχὴν εἰς ἀστέα καὶ εἰς λόγια τοῦ ἀέρος. Ὅπως δὲ μὴν ἀνυσυχῆς. Ἡ Διάπλασις δὲν κάμνει ἐξαίρεσεις. Νὰ εἶσαι περὶ τούτου βεβαιωτάτη!

Νέε μου φίλε Σωτήριε Π. Α., τὸ φυλλάδιον θὰ σοῦ ἐργεταί τακτικὰ, διότι ἡ εἰσδοὺς τῆς Διαπλάσεως παντοῦ εἶνε ἐλευθερία. Ἡ πρώτη ἐπιστολὴ σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Ἀλλὰ νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον, διὰ νὰ τὰ λέμε καλλιτέρως.

Σεῦρετε τί μοῦ χαρίζει, ἢ μάλλον τί μοῦ εὐχεται σήμεραν τὸ Ἄρμα τῆς Νίκης [ΕΕ]

Ἐν μηδενικόν! Ἰδοὺ: «Ζῆς καὶ κρατύνεσαι — μοῦ γράφει — εἰκοσιεπτὰ ὅλα ἔτη. Ἐπὶ τὰ 27 αὐτὰ ἔτη νὰ τὰ κάμῃς 270!» Ἐν μὴδε-νικόν, ἀλλὰ... βαλμένον ἐκεῖ πῶς πρέπει.

Παρεξηγῆς, φίλη Χιὼν τοῦ Ταυγέτου [ΕΕ]. Μόνον τῶν καθυστερούντων δὲν δημοσιεύω νέας προτάσεις, ὅχι καὶ τῶν μὴ δεγόμενων τὰς προτάσεις ἄλλων. Ἡ διαφορὰ, βλέπεις, εἶνε πολὺ μεγάλη. — Τὸ μυθιστόρημα αἰεὶς τὴν Θάλασσαν εἶνε ἐξηγλημένον. Ἐννοεῖται πολὺ διὰ τὰς εὐχάς.

Αὐτὸ ἐννοεῖται, Χειμῶνανθον [ΕΕ], ἡ ἔλ-λινος δὲν τὰ κατορθώνει καὶ ὅλα ἀνεξαιρέτως. «Ἐξέφα, καθὼς λέγεις, εἰμπορεῖ νὰ θέλῃς νὰ ταξιδεύσῃς ὅσον... θέλεις; ἀλλ' ἂν δὲν θέ-λουν καὶ οἱ γονεῖς σου, θὰ κάμῃς μὴ τρύπα στὸ νερό. Ὁ κανὼν (διὰ τὴν ἡλικίαν σου) εἶνε ὅτι θέλῃς πρέπει μὲν νὰ ὑπάρῃ πάντοτε, ἀλλὰ νὰ συνταυτίζεται μετὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων...»

Νομίζω, Ἐπαυσε τῆς Ἀγγίλας, ὅτι τὰ τῆς Μετοχῆς ἐξηγήθησαν εἰς τὴν ἐντέλειαν μετὰ τοὺς δύο Διαλόγους τοῦ κ. Φαίδωνος. Βεβαίως, πρὶν τοὺς διαβάσῃς ἐγράψες αὐτὰς τὰς ἀπορίας. Ὅσον διὰ τοὺς Μετόχους, αὐτοὶ πλέον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχουν τὴν παρα-πάρχον τυπωμένην ὅλη αἱ πληροφορίες καὶ αἱ ὁδηγίαι.

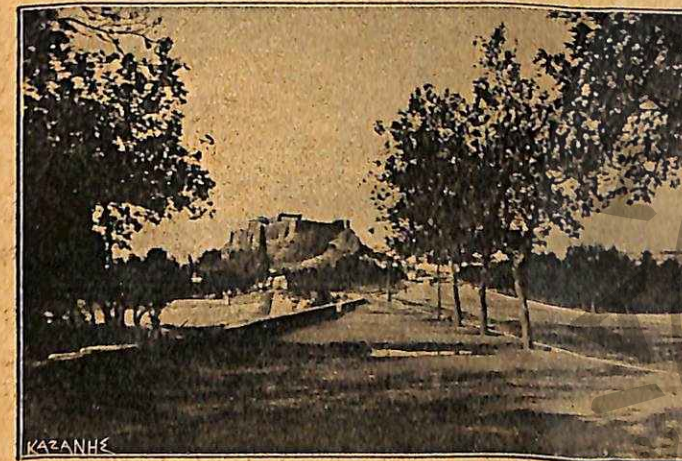
Ἄ! πολὺ γρήγορα ξεθυμῶν, Ἐλικωνιάς Παρθένε [ΕΕ], διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι... δὲν θυμῶν ποτέ. Εἰμπορεῖς λοιπὸν νὰ εἶσαι ἡσυχη, καὶ νὰ μοῦ γράψῃς ὅπως πρῶτα.

Ὁραίας ἐπιστολάς, — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀποχαιρετιστηρίου τοῦ 1905, — μοῦ ἐγραψαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Λαλαργιάς [ΕΕ], Ταπεινὸς Θεράπων [ΕΕ], Ὁρὸν Ἀμά-ραντον [ΕΕ], Ναυσικὰ [ΕΕ], Δικηγόρος τῆς Νεολαίας [ΕΕΕ], Ἐθνικὸν Ὀνειρόν [ΕΕ], Ὑπὲρ Πατρίδος [ΕΕ] καὶ Χριστιανὴ Παρ-θένος [ΕΕ].

Ἐπιστολάς μετὰ ψευδώνυμα διὰ τὸ 1906, τὰς ἄρῃς ἐπὶ τῆς διὰ τὸ προσεχές.

Καὶ τώρα... σᾶς ἀποχαιρετῶ κ' ἐγὼ. Νὰ μοῦ γράφετε, ἀλλὰ σύντομα, αὐτὴν τὴν ἐποχὴν πῶς μοῦ γράφουν ὅλοι ἐξ αἰτίας τῶν ἀνανεώσεων. Καὶ πάλιν ἐδῶ εἰμαι:

«Μικρὸν οὐ θεωρεῖτε με, πάλιν μικρὸν καὶ ὅψοσέ με...»

ΚΑΖΑΝΗ

ΑΠΟΨΙΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Πατατράκι. — Γ' Βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας.

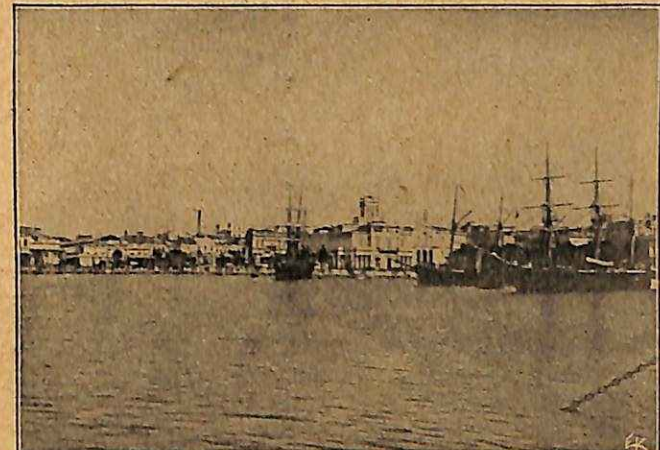
Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-λάξουν: ἡ Ψυχὴ τῆς Λέσβου μετὰ τὴν Μεγα-δικὴν Φύσιν, Κίτρινον Ντόμινο, Κεντρί, Ἀ-φροστεφανοῦμενον Κῆμα καὶ Ἐραστὴν τῆς Σελήνης. — Ὁ Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας μετὰ τὴν Μικρὴν Βιολίστριαν, Ὀμιχλώδη Ψυχὴν, Κίτρινον Ντόμινο, Χειμῶνανθον καὶ Σεπεσμένον Λό-γον.

δον. — Ἡ Ἀθῶν Καρδία μετὰ τὴν Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, Φίλην τῶν Ζώων καὶ Κροῖον. — Ὁ Οὐγὸς τοῦ Μονσοπράνου μετὰ τὸ Χειμῶνανθον, Παλλάδα, Χιὼν τοῦ Ταυγέτου, Ὁ-ραῖαν Ἑλληνίδα καὶ Βοσκοπούλαν τῆς Πα-ρόρου. — Ὁ Φῶς τῆς Νυκτὸς μετὰ τὸν Αἰθέ-ρα, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Κίτρινον Ντό-μινο καὶ Σεπεσμένον Ἑλληνόπουλο. — Ἀν-νίβας ὁ Καρχηδόσιος μετὰ τὴν Ἀφραν, Ἰτέαν, Νόριαν, Κάκταν καὶ Ἐνδυμνόν. — Ὁ Μαγα-θοδόξος μετὰ τὸν Μικρὸν Φαντασιοκόπον, Σεληνολάτριδα, Ὁρὸν Παντέλινον, Σιγὴν τοῦ Λάσσου καὶ Ἀφραν. — Ὁ Μπάτης τοῦ

Σαρομικοῦ μετὰ τὴν Ἐρα-νὴν Νεφέλην, Οὐγὸν τοῦ Μονσοπράνου, Φῶς τῆς Νυκτὸς, Σεπεσμένον Λό-γον καὶ Ὑπὲρ Πατρίδος. — Ἡ Γόνδολα τῆς Βενε-τίας μετὰ τὸν Ἐραστὴν τῆς Σελήνης, Ἐαρινὴν Ἑσπέ-ραν, Τρελλὴν Ψυχὴν καὶ Φωστήρα τῆς Ἡπειροῦ. — Ὁ Κρόταλος μετὰ τὴν Γλαυ-κὰ τῆς Ἀθηναίας, Τρελλὴν Ψυχὴν, Συννεφώδη Ἡ-μέραν, Ὀμιχλώδη Ψυχὴν καὶ Μικρὴν Βιολίστριαν. — Ὁ Τόισος μετὰ τὸ Κόκκι-νον Κρίνον, Σεπεσμένον Ἑλληνόπουλο, Κολυμβή-τριαν τοῦ Μῆς καὶ Λάσος Φονίκαν. — τὸ Φίλημα Σκιάς μετὰ τὸν Παρήγορον Ἀγγέλον, Σεπεσμένον Λό-γον, Μεγαλοπρεπὴ Φύσιν καὶ Ὁρὸν Ἀμάραντον. — Ἡ Ἀμαυλλίς μετὰ τὴν Ἰ-διότροπον Σανθούλαν, Ἀ-σπρὴν Πασχαλιὰν καὶ Κροῖον. — Ὁ Στοι-χειώμενος Βράχος μετὰ τὴν Ἐαρινὴν Ἑσπέ-ραν, Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας, Ἀφραν Παν-σέληνον, Ἀνθοῦσαν Νέστιαν καὶ Ὀμιχλώδη Ψυχὴν. — τὸ Φονορέλλο μετὰ τὴν Χουστὴν Πε-ταλοῦσαν, Χρυσὸ Παιδί, Χουστὴν Ἀνθοδέ-σμη, Μικρὸν Πειραιωτικὴν καὶ Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν. — Ἡ Χλόη μετὰ τὸν Οὐγὸν τοῦ Μον-σοπράνου, Μικρὴν Βιολίστριαν καὶ Μικρὸν Βιολίστην. — Ἡ Κυρία Τρίγχι-Τράγκα μετὰ τὸ Φρού-Φρού, Ἀλώπε-κα τῆς Μυτιλήνης, Λαβριὰν Ἀνθος καὶ Ζαππίδα. — Ἡ Γλαυ-κὴ τῆς Ἀθηναίας μετὰ τὸ Ἀγαπῆτο Ἀγγελοῦδι. — Ὁ Αὐτόνομος μετὰ τὸν Πόγκιαν, Τζάμιν, Μελαγχολικὸν Ἐρημί-την, Ἀφραν, Ὑπὲρ Πατρίδος καὶ Φλοισβὸν τῆς Θαλάσσης. — τὸ Ἄρμα τῆς Νίκης μετὰ τὸν Ἀνθος Ἑλπίδος, Σωτήρη Φοῖβον, Ρεμ-βασμόν, Χρυσοπύργον, Ὀνειρόν καὶ Κλαί-ονσαν Ἰτέαν. — Ὁ Λό-φος τοῦ Γάνου μετὰ τὴν Μεγὰν Ἑλλάδα, Με-ροβόλον Χαραγῆν, Πο-σεῖδῶνα τῆς Μήλου, Πλανωμένην Ψυχὴν καὶ Κυματίζονσαν Ση-μαίαν. — Ἡ Ἀλώπηξ

τῆς Μυτιλήνης μετὰ τὸ Κεντρί, Σεληνολάτριδα, Μέλλοντα Διπλωμάτην, Μεταράστην καὶ Παι-δικὴν Χαράν. — Ἡ Ἑλληνίς μετὰ τὴν Γοργόφερην Ἑλπίδα, Ἄρμα τῆς Νίκης, Μανρωτὴν Στα-φίδα, Καρχηδόνην τῶν Πατρῶν καὶ Ταγγα-ρέλλαν. — Ὁ Αἰλιος Ἀριστείδης μετὰ τὸ Ἄρμα τῆς Νίκης, Ὑπὲρ Πατρίδος καὶ Πτολεμαῖον

τῶν Κερανόν. — τὸ Ἐθνικόν Ὀνειρόν μετὰ τὸν Οὐγὸν τοῦ Μονσοπράνου, Φίλην τῶν Ζώων, Κίτρινον Ντόμινο, Κυνηγὸν τῆς Στα-ρήθρας καὶ Μέλλοντα Διπλωμάτην. — Ἡ Ἀγ-κυρὰ τῆς Σωτηρίας μετὰ τὸ Χειμῶνανθον, Ἀνθος τῶν Λεωμόνων, Σημαίαν τῆς Ἐλευ-θερίας, Λαμπρὸν Κιθαροφδόν καὶ Μικρὴν Βιολίστριαν. — Ὁ Μέλλον Διπλωμάτης μετὰ τὸ Ἀσημένιο Κῆμα, Σεληνολάτριδα, Ἐλικω-κειάδα. — τὸ Λαβριὰν Ἀνθος μετὰ τὸν Λε-σβιακὸν Οὐρανόν, Ἀστέρα τοῦ Βέγα, Δρο-σόλουστον Νύκτα, Ἰππότην τοῦ Βυζαντίου

ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Νυκτοφύλας. — Γ' Βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας.

καὶ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς. — τὸ Ἡρωικὸν Ἀρκάδι μετὰ τὴν Φίλην τῶν Ζώων, Ἀθῶν Καρδίαν, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Ἀνυπό-κριτον καὶ Ἡρώα τοῦ Σελίνου. — Ὁ Λαλαρ-γιάς μετὰ τὴν Σερενάναν τοῦ Σοῦμπερ, Νά-κισσον, Ἐραστὴν τῆς Σελήνης καὶ Ἀνεμώ-νην τοῦ Βουρῶ.

ΤΩΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΩΝ τετραεῖα Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νῦν προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, εἰδὲν ἀναποδοκίμων πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ἀρκεύμενα.

ΤΕΤΡΑΔΙΑ μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμὸν δεκάετην γραμματισμὸν, δὲν διαβιβάζονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλι-γότερον τοῦ δεκάετην. Οἱ ἐν τῷ Ἐξατηρίῳ, ὅσοι δὲν ἔχουν προηγουμένη ἑλληνικὰ δεκάετην γραμματισμὸν, πρέπει νὰ ἐσκελίσουν γραμματι-σμὸν τῆς χώρας τῶν ἰσοδυναμούντων πρὸς δεκά ἑκα-τοστὰ τοῦ φράγκου, — ὅχι ὀλιγότερον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Δημόδοκον [ΕΕ] εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις. Τεργιθέαν (ὅχι δὲ μόνον διὰ τὰς Ἀδελφὰς πωλὺ ἰδιαιτέρως χάρτην ὅλα τὰ ἄλλα γράφονται ἐπὶ χάρτου κοινού) Ν. Κιβ. (ἔχει καλῶς). Πλάτανον τῆς Κρησιᾶς (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν προθυμίαν καὶ διὰ τὰς ἐκφρά-σεις). Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνην [ΕΕ], τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ διὰ τὸν ὕμνον εἰς τὸ 28ον ἔτος μου. Τζάμιον Ἀνακατομένον [ΕΕ], βραβεῖον ἔστειλα. Παλλάδα (χαίρω πῶς ἔγιναν καλὰ τ' ἀδελφάκια). Φαίωνα (ἔστει-λα). Ὀμιχλώδη Ψυχὴν [ΕΕ] ἰδοὺ καὶ δύο ἄλλα, διὰ νὰ σ' ἐνθαρρύνουν ἀκόμη περισσό-τερον, ὥστε ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον νὰ μοῦ γράψῃς τακτικὰ. Ἑλληνίδα (ὅχι οὕτε ὅς ἐνας οὕτε ὁ ἄλλος κάμε τους!). Παιδί τῆς Καρδίας (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις). Ἰωάννην Γ. Μ. (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὠραῖον δεκάριον). Αἰθέρα, Ἐνυφρόδερον (βεβαίως, κάθε πρῶ-τον δύσκολον, ἀλλὰ ἔκαμες πολὺ καλά νὰ κάμῃς τὴν καλὴν ἀρχήν). Μονσοπράνον, (ἰδιαι-τὴ νὰ μὴ κοπιᾷς; δὲν τὰς εἶδα ἀκόμη, ἀλλὰ... γίνεται τίποτε καλὸν χωρὶς κόπον;) Λευκο-

	Σελ.		Σελ.
Εύσημα (τά) τοῦ 1904	102	95, 103, 111, 119, 127, 135, 143, 158, 167, 175, 182,	
Εὐτυχὲς ἔμπνευσις (δύο γελοιογραφαί)	92	191, 199, 206, 215, 222, 231, 239, 246, 255, 263,	
Θαυματουργὸς (δ) πετεινὸς	78	270, 279, 287, 295, 310, 318, 326, 335, 342, 350,	
Ἱστορία ἐνὸς καπέλλου	38	359, 390, 417	
Κακὴ (ἡ) γρηῃά, ὁ γάτος καὶ ὁ μάγος	378	Παλληκαράς (δ) Πασχάλης (διάλογος)	275
ΚΑΝΟΝΙ (τὸ) (μετὰ 6 εἰκόνων)	361, 369, 377, 385, 403, 412	Παπαγάλος (δ) τῆς Εἰρηνοῦλας	243
Κανόνι (τὸ) τοῦ κύρ-Θωμᾶ	54	Παράτασις τῆς προθεσμίας τῶν ἐγγραφῶν	14
Κατὰ τὸν πόνον καὶ τὸ φάρμακον	39	Πασχάλης (δ) καὶ ὁ Ζαχαροπλάστης (διάλογος)	379
Κλήρωσις (ἡ) τῶν Δώρων τοῦ 1905	352	Πασχάλης (δ) καὶ ὁ τσαγκάρης (διάλογος)	411
Κοτσύφια (τά) τοῦ κύρ Στάθῃ	371	Πασχάλης (δ) κυνηγὸς (διάλογος)	332
ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ :		Πέντε (τὰ) πρόβατα	254
18ῃ Κυριακῇ (μετὰ 9 εἰκόνων)	145	Περὶ τριγῶν (οἱ) ἀριθμοί	98
19ῃ Κυριακῇ (μετὰ 9 εἰκόνων)	297	ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ, 16, 24, 32, 40, 48, 56, 64, 72,	
20ῃ Κυριακῇ (μετὰ 10 εἰκόνων)	393	80, 88, 96, 104, 112, 120, 128, 136, 144, 161, 168,	
Λαγῶς καὶ Σκίουρος (μῦθος)	155	176, 184, 192, 200, 208, 216, 224, 232, 240, 248, 256,	
Λουλουδάκι (τὸ) τῆς φιλῦρας	262	264, 272, 280, 288, 296, 312, 320, 328, 336, 344, 351,	
ΛΥΣΕΙΣ ΜΑΓΙΚΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ (μετὰ 8 σχημάτων) 112, 114,		360, 368, 376, 384, 392, 408, 420	
176, 216, 256, 296, 328, 384, 420		ΠΟΛΙΣ (ἡ) ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ (μετὰ 30 εἰκόνων), 1, 17, 25, 33,	
ΜΑΓΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ :		41, 52, 57, 68, 73, 85, 89, 97, 105, 113, 124, 131,	
Πετάει...τὸ φάρι !	320	141, 153, 161, 172, 177, 188, 196, 204	
Ποῖος κτυπᾷ ;	392	Πρίγκιψ (δ) Σμάραχδος	356, 363
Ποῖος μὲ φωνάζει ;	368	Πρόβλημα (τὸ) τῆς Ἀννίτσας	179
Ποῖος παίζει τὸ βιολί ;	184	Πρόσκλησις πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς	374
Πόσα φάρια ἔπιασαν ;	16	Προφητεία (ἡ) τοῦ Στρατάρχου	290
Ποῦ εἶνε ὁ ἀνδρας μου ;	224	Πρώτη (ἡ) μου μπεκάντα (4 γελοιογραφία)	7
Ποῦ εἶνε ὁ ἐπιβάτης ;	40	Πῶς ν' ἀπαγγέλλετε	187
Ποῦ εἶνε ὁ ταῦρος ;	88	Σάλιαγκος (δ) καὶ ἡ Τριανταφυλλιά	70
Ποῦ εἶνε τὸ ἄρμα ;	136	Σπασμένο (τὸ) γυαλί	416
Ποῦ εἶνε τὸ φάντασμα ;	288	Στρατήγημα (τὸ) τῆς Μαρίας	334
Ποῦ ἐκρύφθησαν οἱ δύο λαοί ;	248	Συνείδησις (ἡ)	130
Μαγικά (τά) φανάρια	266	ΣΧΟΛΕΙΟΝ (τὸ) ΖΩΩΝ (νηπιακὸν μετὰ 39 εἰκόνων), 5, 20,	
Μαθηματικά προβλήματα τοῦ Ἀνανία	20	28, 36, 44, 49, 60, 67, 76, 81, 93, 100, 108, 116,	
Μέλισσαι (αἱ) καὶ ὁ κλέπτης (μῦθος)	108	133, 140, 156, 164, 172, 180, 188, 193, 201	
Μὲ τὰ ἔξοδά των	94	Ταρταρισμὸς (τὸ βραβεῖον δι' ἡγήματα μετὰ 6 εἰκόνων)	235
Μὲ τὰ ἴδια ὄπλα	7	ΤΡΕΙΣ (οἱ) ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ (μετὰ	
Μήλα (τά) τοῦ μυλωνᾶ	198	18 εἰκόνων) 209, 221, 225, 233, 241, 249, 260, 265,	
Νὰ τὸν τρεμάξουν (καμφοδία)	22, 30	273, 284, 289, 308, 313, 321, 333, 337, 349, 357	
Εσπαθώμα (τὸ) κατὰ τὴν Α' Τριμηνίαν τοῦ 1905	118	Τρομερὸν (τὸ) ὄπλιον (δύο γελοιογραφαί)	219
κατὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1905	214	ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ (τὸ) (μετὰ 31 εἰκόνων), 211, 217, 228, 236,	
ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ	11	244, 251, 257, 267, 275, 281, 292, 306, 316, 323,	
ΟΔΗΓ' ΑΠ' ΟΔΑ, 39, 46, 55, 71, 78, 87, 95, 102, 111, 126,		329, 345, 353, 365, 372, 380, 388, 405, 409	
158, 174, 182, 206, 214, 222, 238, 254, 262,		ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ	76, 100, 110, 122, 219
270, 278, 310, 318, 359		Ὑπακοή (ἡ)	123
Ομοῦρα (ἡ) τῆς Ζαῦρας	234	Ὑπομονή (ἡ)	220
Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Εσπαθώματος	126	Φιλαργυρία (ἡ) τῆς Νίτσας	339
Παιδικὰ (τά) ἐνὸς ἡρώος	6	Φώτης (δ)	82
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, 14, 23, 31, 39, 47, 55, 63, 79, 87,		Χαλδᾶς (δ) τοῦ Πασχάλη (διάλογος)	348
		Χᾶνς Χριστιανὸς Ἀνδερσεν (μετ' εἰκόνας)	137
		Χαρτάκια (τά) τοῦ θεοῦ Σταύρου	134

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἀκρόπολις (ἡ)	214	Κουκουδάρι (ἡ)	91
Ἀνθὸς τοῦ ἀγροῦ	75	Κύνος (δ)	60
Ἀνοιξιὰτικὴ φωνή	323	Κυφελὴ (ἡ)	158
Ἀράχνη (ἡ)	270	Μὴ βιάζεσθε	19
Ἀστέρια (τ')	246	Μητέρα (ἡ) μετ' ὁ πωδῆν	142
Γαλήνη	274	Μικροὶ στίχοι	250
Εἰς ψεύτην	285	Παπαρούνα (ἡ)	98
Εἰ χωλῶ παροικῆσαι	14	Πεταλούδα (ἡ)	260
Ἐρημοκλήσι	411	Πηγὴ (ἡ)	83
Εὐγνωμοσύνη	123	Προσευχὴ (ἡ) μας	390
Ἰσκιος (δ) μου	278	Σημαία (ἡ)	67
Κακολογία (ἡ)	195	Τελευταῖο (τὸ) ρόδο	130
Καραμπόλα (ἡ) (μῦθος)	314	Τρυγὸν (τὸ)	202
Κεντρί (τὸ)	188	Φιλοδοξία	342
Κόττα μου, κοττούλα μου	110		

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 330 εἰκόνες καὶ κοσμήματα.